

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 17

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1916

ΙΔΙΟΥΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τὸ Συμμαχικὸν Ἐπιτελεῖον ἐν Θεσσαλονίκῃ, μετὰ τὴν Γερμανοβουλγαρικὴν ἐπίθεσιν ἀσκέεται εἰς τὴν κολυμβητικὴν.

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,”

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α—ΘΗΛ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16 ΣΕΛΙΔΟΣ
ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησία Δρ. 20

Εξωτερικού

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησία Δρ. 8

Εξωτερικού

Εξάμνητοι εις τό ήμισυ — Προκληρωτέα άνευ εξαίρεσεως.

Πάσα έν γένει επιστολή και πάν έμβρασμα δέον να άπειυθίνονται ούτω:

Κύριον Δ. Βρατσανον, Διευθυντήν «Εικονογραφημένης» οδός Λεκα 21Α Αθήνας.

ΠΟΙΟΣ Ο ΑΙΤΙΟΣ

Εάν θρηνη και αίμάση εκ του πόνου ή ‘Ελληνική ψυχή, διότι τα έπελθόντα ραγδαία γεγονότα μετέφερον τόν πόλεμον και εις τα πάτρια εδάφη και κατέστησαν πεδία μαχών τας Μακεδονικας πεδιάδας, των δούλων οι ειρηνικοί κάτοικοι τρέπονται άλλωφρονες εις φυγήν μακράν της ήχοϋς του τηλεβόλου, θρηνη και αίμάση περιστερόρον διά την αυτόχημα προδοτικήν στάσιν, ήν τηρεί άκόμη τό κόμμα των Φιλελευθέρων. Τά έκτυλισσόμενα εις την Μακεδονίαν σοβαρά γεγονότα, τα άπαιτούντα την συσσωμάτωσιν ολοκλήρου της Ελλάδος εις έν σώμα και εις μίαν ψυχήν, προς εναντίον και παρακολούθησιν της καταστάσεως μετά της άπαιτουμένης νυχραμίας και προτοχής, άφίρουν τούς Βενιζελικούς τελείως άσυγκίνητους, και όχι μόνον τουτο, άλλ' εξακολουθούστας την προδοτικήν πολεμικήν των εναντίον παντός ‘Ελληνικού συμφέροντος και συνοδειούστας αυτήν με τά κροκοδείλια δάκρυα διά την άπώλειαν δήθεν της Μακεδονίας. Τοιαύτην έγκληματικήν και προδοτικήν στάσιν ούδέποτε μέχρι τουδε παρουσίασε κόμμα, επιθυμούν να δνομάζεται ‘Ελληνικόν, και προσπαθούν με δολίας σοφιστίας και με συκοφαντίας, σκορπιζόμενας δεξιά και άριστερά, να διαψεύσουν γεγονότα, των οποίων ή άλήθεια και ή ακρίβεια είναι άδύνατον να άμφισβητηθώσιν, ούτε κατά κεραιαν.

Ποιος δ αίτιος της σημερινής καταστάσεως των ‘Ελληνικών πραγμάτων, γνωρίζει κάλλιστα δ ‘Ελληνικός λαός και δέν έχει ανάγκην να φωτισθ ή από τόν βόρρορον τών κατηλικών ύβρεων και τών συκοφαντιών, ως παρατάσσουν καθ' έκάστην εις τά έρθρα των οι με τόνση αναίδειαν και ηγορησάντες την ‘Ελληνικήν Κυβέρνησιν ως έμπορομένην λαθροεμπορικώς ύπερ της Γερμανίας, και τό ‘Ελληνικόν Έπιτελείον ως συνεργαζόμενον μετά των Γερμανοβουλγάρων. Τά μακροσκελή έρθρα και οι θρηνοι και κοπετοι του ξενομανούς άρχηγού, ούδεμίαν επίδρασιν είναι δυνατόν να εξασκήσουν επί της Κοινής Γνώμης, ήτις από πολλού έχει εκδηλώσει πανηγυρικώς την καταδικαστικήν εναντίον των προδοτών γνώμην αυτής. ‘Αλλ' από άνθρώπους. από τούς δλοπούς εξέλιπε πλέον κάθε ίχνος πατριωτισμού και φιλοπατρίας, δέν είναι δυνατόν να αναμένη τις τίποτε άλλο και ούτε φαντάζεται κανείς, ότι ήμποροϋν να άλλάξουν στάσιν και χαρακτήρα. Διότι, άπαξ έπελθούσης της εξαεθρώσεως, τά πράγματα προχωροϋν ραγδαίως προς τόν κατήφορον. ‘Αλλά και μεθ' όλα ταύτα ήμεεις οι άκολουθούστας μίαν πολιτικήν, την πολιτικήν των ‘Ελληνικών συμφερόντων, έχομεν καθήκον και ύποχρέωσιν να μη άφίρνομεν άνευ άπαντήσεως τούς θρασείς ύβριστάς. ‘Έχομεν καθήκον να επαναλάβομεν άκόμη μίαν φοράν, δπως θα τό επαναλάβομεν πολλάκις άκόμη, ότι δημιουργός και κύριος υπαίτιος της σημερινής καταστάσεως είναι μόνος δ άρχηγός των Φιλελευθέρων. Αυτός προσεκίδεσε τά έννα στρατεύματα και αυτός τά έχρησιμοποίησε διά την πραγματοποίησιν των κομματικών του σχεδίων, δπως αυτός επίσης δέν' έδίωσας να φθάση μέχρι του σημείου

να έμπνεύση την δυσπιστίαν της Ανταντ εναντίον πάσης ‘Ελληνικής άρχής, μέχρι και αυτής της Κυβερνήσεως και αυτού του Έπιτελείου άκόμη, και να δημιουργήση Κράτος έν Κράτει, διά της έπεμβάσεως των Δυνάμεων της Ανταντ και της καταργήσεως πάσης άρχής και έξουσίας του ‘Ελληνικού Κράτους εις τά ύπ' αυτής κατεχόμενα μέρη, διά να έχη κατόπιν τά μέσα να πολεμήση τούς κομματικούς αντιπάλους του εις τας προσεχείς εκλογάς. ‘Όταν δέ ταυτοχρόνως οι Σύμμαχοι εύρισκόμενοι εις Μακεδονίαν προητοιμάζοντο να επιτεθώσιν κατά των αντιπάλων των Γερμανοβουλγάρων, είναι άστέιον να φαντάζεται τις, ότι οι τελευταίοι ούτοι ήδύναντο να μένουν άσυγκίνητοι και να μη τούς προλάβουν έφ' όσον ειχον την προς τουτο δύναμιν. Είναι δέ άστέιον επίσης, οι κοπετοι και οι θρηνοι διά την εισβολήν των Γερμανοβουλγάρων, εισβολήν γενομένην κατόπιν σαφών και κατηγορηματικών έγγησεων, ότι θα είναι πρόσκαιρος και θα λείψη ενθύς άμέσως ως λείφουν και οι στρατιωτικοί λόγοι οι διαγορευσάντες αυτήν και προ της λήξεως του πολέμου, εινε άστέιοι λέγομεν οι κοπετοι και οι θρηνοι. ‘Ηδύναμθα να άρηθώμεν έφ' όσον έπετρέψαμεν και επροκαλέσαμεν ήμεεις οι ίδιοι διά της καθόδου των Συμμάχων εις την Μακεδονίαν; ‘Αλλά και διατι να μη θρηνησομεν διά την πλήρη κατάργησιν των Κρατικών μας ελευθεριών ύπο των Συμμάχων και διά την καταδυνάστευσιν, ήν ύφίσταται ύπ' αυτών τό ήμισυ σχεδόν του πληθυσμού του Κράτους; Είναι ολιγώτερα αυτά και πλέον ύποφορα; ‘Αλλά του λογική και δρθοφροσύνη εις άνθρώπους μεταχειριζόμενους γενικώς έπεμβάσεις, καταπιέσεις και άπειλās διά κομματικούς λόγους;

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Τό σπουδαιότερον γεγονός της πολεμικής και πολιτικής έξωτερικής καταστάσεως κατά την στιγμήν ταύτην, είναι ή άρξαμένη και συνεχιζόμενη μετ' έπιτυχίας ύπο των Γερμανοβουλγάρων γενική επίθεσις κατά των συμμαχικών δυνάμεων, των εύρισκόμενων εις την Βαλκανικήν. Οι σύμμαχοι από καιρού ήδη εξέγγελλον, ότι προητοιμάζον επίθεσιν εναντίον των εις τό Βαλκανικόν μέτωπον αντιπάλων των και την άλήθειαν της εξαγγελόμενης επίθεσεως έμαρτύρουν αι καθημερινώς γινόμεναι συγκεντρώσεις παντός είδους συμμαχικού στρατού εις την Θεσσαλονικήν. ‘Αλλ' οι Γερμανοβούλγαροι, προλαμβάνοντες τούς Συμμάχους και αισθανόμενοι έαυτούς υπερέτους κατά δύναμιν, επέτέθησαν εναντίον αυτών, εισβαλόντες εις την Μακεδονίαν εκ τριών διαφόρων σημείων. Τά έκτυλισσόμενα έκτοτε γεγονότα, παρέχουν φτό ένδόσημον να σχηματισθ ή γνώμη, ότι άπώτερος σκοπός των Γερ

μανοβουλγάρων, αναλαβόντων την κατά των Συμμάχων γενικήν επίθεσιν, είναι ό τερματισμός του άγώνος της Βαλκανικής. Τοϋτο άλλως τε μαρτυρείται και εκ του γεγονότος της ταχείας κυκλοτικής κινήσεως, ήτις άποτελεί την κατεύθυνσιν των Γερμανοβουλγάρων προς περιορισμόν των συμμάχων εις τόν τομέα της Θεσσαλονικής και της Χαλκιδικής και άποκοπήν πάσης έπιχειρήσεως προς τά σύνορα της Παλαιάς Ελλάδος. Αι έπιχειρήσεις των Γερμανοβουλγάρων στέφονται μέχρι της στιγμής ύπο πλήρους έπιτυχίας. Αι παρά τά ‘Ελληνοβουλγαρικά σύνορα συμμαχικά δυνάμεις και ιδίως αι Σερβικάι, αι εύρισκόμεναι εις τόν τομέα της Φλωρίνης ήναγκάσθησαν, κατόπιν Ισχυρās πίεσεως, να ύποχωρήσουν με κατεύθυνσιν προς τό κεχαρρακώμενον στρατόπεδον της Θεσσαλονικής. Μέχρι της στιγμής οι Γερμανοβούλγαροι ύπερισχύον των Συμμάχων. ‘Η επίθεσις αυτή έπέφερε και μεταβολήν εις την στάσιν της Ρουμανίας, ήτις και άν έσκέπτετο να εξέλιθη της ούδετερότητος, ήδη κατόπιν της έναρξεως της επίθεσεως ούδεμίαν τοιαύτην άπόφασιν είναι δυνατόν να λάβη.

‘Η κατάστασις εις τά λοιπά πολεμικά μέτωπα παραμένει ή αυτή, άνευ μεταβολών δυναμένων να έχωσι γενικώτερον σημασίαν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Λουτόν; Αίωνία ή μήμη και εις τά μικτά λουτρά, ή τά μαιν μιξ επί τό Γαλλικώτερον, δπως άρσει εις τούς σνόμ και εις τούς νεοπλούτους έφοπλιστάς και παντοπόλεις. Τά ταλαίπωρα, από την πρώτην στιγμήν που ένεφανίσθησαν έπέσυρον εναντίον τούς την ήμην του κ. Ζυμβρακάκη, ύπερσπιστου πάσης ήθικής της κοινωνίας και μη κατορθώσαντα να έπικρατήσουν της άστυνομικής όργης, έτάφησαν μίαν ώραιάν κλοκαιρινην πρσίαν εις τά Φαληρικά κύματα, έπάνω εις τά όποια έρόδιζεν ή λουομένη γυναικεία σάρκα. ‘Ετάφησαν μέσα εις την στενήν έκτασιν άκτίνας 200 μέτρων, πέραν των οποίων έπερτάπη ύπό της ‘Αστυνομικής διατάξεως ή παραμονή ήμων των άγρανθώπων, αντιπροσώπων του άσχημου φύλλου, θύματα και αυτά της ήθικής μαζί με την έπιθεώρησιν και τούς μοχακούς έξογκικούς περιτάτους. ‘Αλλά διατι ή τόση μήνυς του κ. Ζυμβρακάκη; Τι του έπασιαι ή άθάσα καθ' όλα αυτή παιδιά των λουομένων εις την Φαληρικην πλάζ; ‘Αλλά, σάς παρακαλώ, έπειτα πώς θα δικαιολογηθ ήτις έπρεπε και ή άστυνομία να κάμη κάτι;

Αυτός πάλιν ό συμπολίτης, ό όποιος άφηκε πέντε χιλιάδας δραχμάς εις ένα από τά κέντρα του Παλαιού Φαλήρου, διότι έπασαν κατά γης και έβαρύνετο να σκύψη και να τις μαζέψη, φαίνεται ότι είναι πολύ περίεργον δν, άν δέ είναι μυθιστορηματικόν. ‘Εξαιρετικά περίεργον. Τόσον περίεργον μάλιστα, όσον δέν είναι περίεργον πώς συγκρατούμεθα και δέν όρμωμεν να πνίξωμεν, όλους εκείνους, οι όποιοι μās προμηθεύουν τά διάφορα είδη των τροφίμων εις τιμάς έκαιονταπλασίας των πραγματικών των τιμών. Τι λέτε, καλοί Χριστιανοί και φιλήσχοι κάτοικοι του ‘Αστεως. ‘Εγκαταλείπονται έτσι εις τά καλά καθούμενα πέντε δλοστοργγυλια χιλιάδες δραχμαί, διότι έπασαν καταγής; Θα μου ειπήτε, ότι ή εξαιρετική αυτή φύσις ειχε τόσα πολλά χιλιάδικα, ώστε ή άπώλεια μερικων από αυτά να μη της κάνη αισθησιν, όσην αισθησιν κάνει εις ήμας τούς κοινούς θνητούς ή άπώλεια μιάς πεντάρας. ‘Αλλ' είναι δυνατόν ποτέ να φαντασθ ή κανείς, ότι εύρισκxται άνθρώπος, έστω και δισεκατομμυριούχος, ό όποιος βαρύνεται να σκύψη και να περισυλλέξη πέντε χιλιάδικα, που του έπασαν από τό πορτοφόλι και δισεκορηπίσθησαν εις τό έδαφος; ‘Όποσδήποτε τό πράγμα παραμένει μυστηριώδη, μαζί με τά τόσα άλλα μυστήρια, που μās μένουν άλυτα, άν δέ είναι και πραγματικόν τό γεγονός τότε άποτελεί ζήτημα πρωτοφανές, εις την ‘Ελλάδα τουλάχιστον.

Τό είδατε έπιτελούς να ύφωδται εις την γωνίαν της οδού Σταδίου με τό συμφάντιον κίτρινον κορμόν του και να ανοίγη έκτεντικά τό μεγάλο του στόμα εις τούς διαβάτας, διά να του ρίψουν την έλεημοσύνην; Πρόκειται διά τόν μεγάλον κάλαθον των άρχήστων, τόν όποιον ή Δημαρχία ένέπηξεν εις την γωνίαν των οδών Σταδίου και Αιόλου, δείγμα και αυτό

της άρλουμπεσιδούς προόδου μας. ‘Αλλ' ένας κάλαθος εις όλην την πόλιν τί θα κάμη; ‘Η έπρεπε να γίνουν όλοι οι κάλαθοι που έπρεπε να τοποθετηθών και έπειτα να άρχισ ή τοποθέτησις, ή να μη τοποθετησουν κανένα έφ' όσον δέν ήμποροϋσαν να τούς κατασκευάσουν όλους. ‘Ετσι μόνον ό ένας μένει ό δυστυχής, σάν κοδικος μέσα εις τόν πολυσύνητον κόσμον, που πλημμυρεί την μεγάλην ‘Αθηναϊκήν άρτηρην, χάσκων διαρκώς προ του κοινού, τό ύποϊόν τόν περιφρονεί και δέν τόν άξιοί ούτε ενός δν βλέμματος!

Μέσα εις τας τόσας συγκινήσεις, έδοκιμάσαμεν προχθές και την συγκίνησιν της μανίας του ‘Εγκελάδου, έστω και στιγμιαία, παροδικήν και άνεπαίσθητον σχεδόν. Αιά μίαν στιγμήν ήσθάνθημεν τόν ύλιγον της συγκλονισσεως της ύδρογείου σφαίρας και την ήδονην του τρούμου της γενικής καταστροφής. Διά μίαν στιγμήν μόνον, δι' όλίγια, όλίγιστα δευτερόλεπτα ή κανονική ζωή έσταμάτησεν, όλα τά πράγματα έμειναν μετέωρα και αίσροόμενα εις τό κενόν, σταματήσαντα εις τό μέσον ή εις την άρχήν της κινήσεως των. ‘Αλλ' όλα αυτά δι' όλίγια μόνον δευτερόλεπτα και έπειτα πάλιν τά πράγματα επανέλαβον την κανονικήν τους τροχιάν, ή συγκίνησις πέρασε διά μιάς και ή κανονική ζωή εξακολούθησε τόν δρόμον της.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΑ ΔΑΣΗ

‘Η καταστροφή του Τατοίου μās έκανε να προσέχομε εις τας στήλας των έφημεριδων τας διαφόρους πυρκαϊάς των δασών, αι όποιαι άποφυλώνουν την άσθενικήν βλάστησιν των ‘Ελληνικών βουνών. Τό ένα μετά τό άλλο καιόταιν, καταστρεφόμενα από την δολοφόρον χείρα των ποιμένων και των γεωργών. Βεβαίως ή άγνοια του συμφέροντός των τούς σπρώχνει σ' αυτό τό τρομερό κακούργημα. ‘Αποβλέποντες εις τό μικρόν κέρδος, καταστρεφουν την ύγιαν τους και την ευφορίαν του τόπου τους. Δέν ξεροϋν την άξίαν των δασών και έφ' όσον δέν είναι δυνατόν να διδαχθών την εύεργετικήν δράσιν των, πρέπει να ληφθ ή μία πρόνοια σοβαρά. Δέν χρειάζεται μελέται και γνώμη, συμβούλια, έγγραφα και έπιτροπαι, διότι τότε ώρισμένως δέν θα γίνη τίποτε. Τό ζήτημα δέν είναι και τόσον δύσκολον. Μία μικρά παρατήρησις, καλή θέλησις και σύντονος ένέργεια είναι καιρός άκόμη να σώσουν τά άπέμεινεν. ‘Εάν προσέξη κανείς θα τήν, ότι τά καιόμενα δάση άνήκουν εις τό δημόσιον, ένφ δέ ύπάρχουν και πλείστα άνήκοντα εις ιδιώτας, κανέν όμως εξ αυτών δέν καίεται. ‘Από τό Λιανοκλάδι, χωριό που είναι άπ' έξω από τή Λαμία, μέχρι Καρπενήσιου, ύπάρχει ένα θαυμάσιον και άπέραντον δάσος, τό όποιον οι έγγχωριοι δέν ένθυμούνται να έλάμη ποτέ. ‘Όλη αυτή ή έκτασις, κατάρτους από κέρδους και έλατα, δεκαπλασία δέ από τό Τατόι, άνήκει εις τόν κ. Κοντογιάννην, όπως μου ειπαι, ό όποιος χωρίς να κατέχη κανένα ύποφυγημα ή να έχη τό δικαίωμα να άπαγολή την χωροφυλακήν ή την άγροφυλακήν, τό διατηρεί έξαιρέτα χωρίς ποτέ φωτιά να του κάμη έστω και δύο δένδρα. ‘Έχει όμως καταρτίσει ό,τι τό Κράτος έχει την δύναμιν και την ύποχρέωσιν να κάμη γιά τό δικά του δάση, ύπηρεσιον και γεωπονικήν έπιθεώρησιν άρτιωτάτην. Και έτσι κατορθώνει να εκμεταλλεύεται τό δάσος του και να τό διατηρή θαυμάσια, προφυλαγμένο από τούς έμπρηστάς και τούς γιδοβσοκούς. ‘Αλλά και μία σχετική ένέργεια των κατά τόπους Νομαρχών πολλά μπορεί να όφελήση. ‘Όταν ό κ. Δάσιος ήτο Νομάρχης εις την Εύρτανίαν παρετήρησεν, ότι τό μεγάλο δάσος του Βελουχιού, από πάνω από τό Καρπενήσι, ειχε καταστραφή από τις πυρκαϊές και την λαθραϊαν ύλοτομίαν. Τό δάσος άνήκει εις τόν δήμον του Καρπενήσιου και αι διάφοροι άρχαι δέν έφρόντισαν ποτέ να εξασφαλίσουν τόν πλούτον και την ύγιαν της πόλεως των. Μόλις τό δάσος κατεστράφη, ή πόλις άρχισε να ύποφέρει από λειψυδρίαν, ένφ πρώτα μέσα στους δρόμους ύπήρχαν ένα σωρό πηγές. ‘Όταν τό έπισκέφθη ό κ. Δάσιος, ειχαν άρχίσει πλέον τά χώματα να κολών. ‘Η βροχή που έπερτε έσάρωσε και τό έδαφος άκόμη. ‘Εν τούτοις οι χωρικοί εξακολουθούσαν να καταστρέφουν και τά λίγα δένδρα, που ειχαν άπομείνει. Πρδ της καταστροφής αυτής, ό κ. Δάσιος διέταξεν άσπηρώς επί μίαν δεκαετιαν να παύση όχι μόνον ή ύλοτομία και ή βοσκή σ' αυτό τό μέρος, αλλά ή έσσοδος και των χωρικών άκόμη. Και σήμερα μετά μίαν έπταετιαν, άν ένθυμώμαι καλάς, όποιος έπισκεφθ ή Καρπενήσιον βλέπει όλην αυτήν την έκτασιν γεμάτην από φροντομένους θάμνους. Είναι τά δένδρα, που αρχίζουν πάλιν να φυτρώνουν. Μετ' όλίγον όμως, δυστυχώς λήγει ή ισχύς της άπαγορευτικής διαταγής του κ. Δάσιου, τόν όποιον εύγνωμονούν οι κάτοικοι της Εύρτανικής πρωτεύουσής, εάν δέ δέν σπείση ό ήδη Νομάρχης να την άνανέωση, ώρισμένως θα καταστραφών και οι γένοι θάμνοι από τούς βοσκούς.

* Σ Α Π Φ Ω *

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τώρα ήταν η σειρά του χαρακτήρα, ο οποίος, άβλιος, αγνώστος, έρωστούσε τη φήμη του στη μεγάλη αγάπη της Φανής. Ατιμασμένα τα γραμμάτια του, ταχυδρομισμένα στη φυλακή, γεμάτα αίσθημα και απλοϊκότητα, άφιναν να διαφαίνεται ανάμεσα στις ρομάντζες, ένας τόνος βεβαιότητας στο αίσθημά του. Ένας σεβασμός στη γυναίκα. Ο κατάδικος λημονούσε τον εαυτό του κι αυτό τον διέκρινε από τους άλλους. Όταν ζητούσε συγγνώμη από τη Φανή για το έγκλημά του, που την αγάπησε πολύ, ή όταν από τη φυλακή, άμεσως μετά την καταδίκαση του, της έγραφε τη χαρά του, που έμαθε ότι την άδωσαν και την άφισαν ελεύθερη, έδειχναν ένα αίσθημα, μια αντίληψη πολύ διαφορετική από ότι έχαρακτήριζε τους άλλους εραστές της. Αυτοί την αγαπούσαν για τον εαυτό τους, ήτανε ο έγωισμός τους, που τους έκανε σκλάβους της εμορφιάς της, ενώ αυτός την ποθούσε, γιατί την αγαπούσε. Δεν είχαν «έγω» στην αγάπη του. Λημονούσε τον εαυτό του γι' αυτήν. Δεν παραπονιόταν για τίποτα: είχε ζήσει δυο χρόνια μαζί της, τόσο ευτυχισμένος, ώστε αί' αναμνήσεις του άρκοιόσαν για να γεμίζουν τη ζωή του, να του γλυκαίνουν τη θλίψη της φυλακής και να τον κάνουν να ξεχνάη πόσο μακρινή ήτανε η ημέρα της ελευθερίας του. Σε κάθε γραμμάτιο τον δέ, έτελείωνε ζητώντας της μια χαρά.

Της έγραφε: «Ξέρεις, ότι έχω ένα παιδί στην πατρίδα, του οποίου η μητέρα έχει πεθάνει πρό πολλού. Μένει με μια γρηιά συγγενή μου και είναι τόσο μακριά, ώστε δε θα μάθουν τίποτα από την ιστορία μου. Όσα λεπτά μου είχαν μείνει, τους τα έστειλα λέγον, ότι φεύγω για μακρινό ταξίδι, και τώρα μόνο σε σένα, καλή μου Νινή, εμπιστεύομαι αυτό το δυστυχημένο παιδί, περιμένοντας από σένα να έχω ειδήσεις τον από καιρού εις καιρόν...»

Πρός απόδειξιν του ενδιαφέροντος της Φανής, ακολουθούσε μία επιστολή γεμάτη ευχαριστίας. Κ' ύστερα μία άλλη γραμμένη πρό έξι μηνών, ή οποία έλεγε: «Ω! τί καλή που είσαι νύμφης να με ιδής... Τί έμορφη που ήσουν, τί όμορφα που έμύριζες κι' εγώ με τα ρούχα του φυλακισμένου απέναντί σου, πόσο ντροπώμουνα!...» Ο Ζάν, έξω φρενών, σταμάτησε τό διάβασμα και την ερώτησε.

- Έξακολουθείς λοιπόν να τον βλέπεις;
- Κίποτε, κάποτε από ευσπλαχνίαν.
- Ακόμη και από τότε που ζούμε μαζί;...
- Ναι, μια φορά, μόνο, στο ομιλητήριον... δεν τους βλέπει κανείς παρά εκεί.
- Α! Τί καλή που είσαι!...

Αυτή ή ιδέα, ότι καιτοι έζούσαν μαζί, αυτή έξακολουθούσε να επισκέπτεται τον κατάδικο, τον εξώργιζε, τον έκανε άνω κάτω, αλλά δεν άφινε να φανή από υπερηφάνεια. Δεν ήθελε να πληγώση μόνος του τον έγωισμό του. Όλος του όμως ο θυμός έξέσπασε σ' ένα πακέτο επιστολών, που είχε μείνει πιά τελευταίο, τυλιγμένο σ' ένα μπλε χαρτί και δεμένο με μια κορδέλιτσα μεταξωτή.

Έσπασε την κορδέλλα, ξέσπασε τό χαρτί που ήταν

τυλιγμένες κι' άρχισε να διαβάζη. «Υστερα από την άρματοδρομία άλλωζω πουκάμισο... Έλα στη λόζα μου...»

- Όχι, όχι... μην τα διαβάζεις αυτά... Και πήδησεν επάνω του, τον τράβηξε του άρπαξε τα γραμμάτια από τα χέρια και τα πέταξε όλα στη φωτιά, πριν αυτός να καταλάβη καλά καλά τί θα κάνη, καθώς την έβλεπε γονατισμένη να είναι κατακόκκινη από την άνταίγεια της φωτιάς και της κατακόκκινης παρακλήσεώς της. «Ημουν νέα κι' ο Κασουντάλ... αυτός ο μεγάλος τρελλός... Έκανα ό,τι ήθελε...»

Τότε μόνον ο Ζάν κατάλαβε κι' έγινε κατακίτρινος. - Α! μάλιστα... Σαπφώ... και τις επτά χορδές της λύρας της Λεσβίας... τους έρωτάς της!... Και την έσπρωξε με τό πόδι, σαν να εκλωτούσε ένα βρωμερό ζώο.

- Φεύγα, μη μ' άγγιζεις... σε σγαίνουμαι... Η φωνή του επνίγηκε σ' ένα τρομερό κρότο, ενώ μια ζωηρή λάμψη έφώτισε τό δωμάτιο... Φωτιά!... Η Φανή πετάχτηκε αλόφρων, άρπαξε μηχανικώς την καράφα με τό νερό, που ήταν στο τραπέζι και την άδειασε επάνω στα χαρτιά, που άγκάλιαζαν τώρα ή φλόγες. Έτρεξε σαν τρελλή και ό,τι νερό εύρισκε τό άδειασε στη φωτιά, αλλά δεν άργησε να καταλάβη, ότι δεν μπορούσε να κάνη τίποτα. Η φλόγες έφθιναν πιά ως τη μέση της κάμαρης και μια έγλυφαν τό ταβάνι και μια τό πάτωμα. Τίγχε κριολεκτικώς χαμένα: Έξω φρενών πετάχτηκε στο μπαλκόνι κι' έβαλε τις φωνές: «Φωτιά! Φωτιά! Βοήθεια». Οι Έγτερα έφτασαν πρώτο, ύστερα ο θυρωρός κι' ύστερα οι χωροφύλακες. Όλοι έφώναζαν:

- Κατεβάστε την πλάκα!... Άνεβάτε στη στέγη!... Νερό, νερό!... όχι, όχι, μια κουβέρτα!... Έκκληρτοι και καταβεβλημένοι κ' οι δυό τους, ενάτταζαν τό δωμάτιό τους άνω κάτω και τον κόσμο που έτρεχε κι' εφώναζε. Η φασαρία έτελείωσε, ή φωτιά έσβυσε. Οι γείτονες άφου έβεβαιώθηκαν ότι έσβυσε έντελώς, άποτραβήχτηκαν και οι δυό έρωμένοι ξμειναν μόνον τους, ανάμεσα στα νερά, στις στάγτες και τους καρβουνιασμένους τοίχους, στα αναποδογυρισμένα έπιπλα, που άλλα είχαν μισοκαεί κι' άλλα είχαν σπάσει. Χωρίς νάχουν τη δύναμη να ξαναρχίσουν τη φιλονικία τους, ούτε να καθαρίσουν και να τακτοποιήσουν την καμαρά τους, έφρυγαν. Κάτι τι άπαισιο τους έσφιγγε την καρδιά, σαν κακός οϊωνός, που έμπανε στη ζωή τους. Αυτό τό βράδυ, λησμονούντες τις παλιές τους αντιπάθειες, έπληγαν κι' έκοιμήθηκαν μαζί στο ξενοδοχείο. (Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Έκεί 13 έτη εν Βερολίνο εκπαιδευθείς, Υψηλής επί τριετίαν εν τή Πανεπιστημίω Βερολίνο, Συνεργάτης του Γυναικολογικού Περιοδικού Βερολίνο. Διευθυντής της Γυναικολογικής Κλινικής Πανεπιστημίω Βερολίνο επί πενταετίαν.

8-11 π.μ. - 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΕΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και άφου είπεν αυτά, παρεμέρισεν ήσυχια τον ξενοδόχον και ώθησε τον Κοκκονάν δια να εισέλθη πρώτος. Ένώ είσορχετο του είπε:

- Άς τάψήσουμε έως έδώ. - Αδιάφορον, απήντησεν ο Κοκκονάς, θα δυσχεστηθώ πολύ, αν βιάω τό ξίφος μου εις την θήκην πριν βεβαιωθώ ότι κενά τόσο καλά, όσον και τα τρυπητήρια του κατεργάη αυτού.

- Υπομονή, αγαπητέ μου φίλε, υπομονή. Όλα τα ξενοδοχεία είναι γεμάτα από ευπατρίδας, όπου ήλθαν εις τό Παρίσι δια τας έορτάς των γάμων, ή δια τον προσεχή πόλεμον της Φλάνδρας. Δεν θα μπορούσαμε να βρούμε άλλου μέρους. Έπειτα, πιθανόν να είναι συνήθεια έδώ εις τό Παρίσι, να δέχονται μ' αυτόν τον τρόπον τους ξένους, που φτάνουν από την επαρχίαν.

- Διάβολε, πόσο είσθε ύπομονητικός, ψυθύρισεν ο Κοκκονάς. Άς προσέξη όμως ο κατεργάης αυτός: αν τα φαγητά του δεν είναι καλά, αν τα κρεββάτια του είναι σκληρά, αν τό κρασί του δεν είναι τουλάχιστον τριών χρόνων.

- Ε! έ! ευπατρίδαί μου! απήντησεν ο ξενοδόχος, άκούζων την μάχαιράν του. Ε! ήουχάσατε είσθε εις την γήν της επαγγελίας.

- Έπειτα, σείον την κεφαλήν του, επιθύρισε: - Πρέπει να είναι Ουγενόττοι. Οι προδόται είναι τόσοσ ανθάεις, μετά τον γάμον του Βεαρνού των με την Δ^α Μαργκό!

- Έπειτα μειδιάσας, μειδίημα, που θα προσενούσε φρίκην εις τους ξένους του, αν τον έβλεπον, προσέθεσε: - Ε! έ! ή! ή! τό νόστιμο να μου έπεφταν έδώ Ουγενόττοι... και...

- Ε! θα ήουχάσουμε επί τέλους; είπεν ο Κοκκονάς, διακόπτον τον μονόλογον του ξενοδόχου.

- Αλλά, καθώς αγαπάτε, κύριοί μου, απήντησεν ούτος, καταστάς ήπιώτερος, βεβαίως ορμώμενος από την τελευταίαν του σκέψιν.

- Λοιπόν, αγαπώμεν και όσον τό δυνατόν γρηγορότερα, επανέλαβεν ο Κοκκονάς.

- Έπειτα δε στραφείς πρός τον Δελαμόλ, του είπε: - Ε! κύριε κόμη, ως να έτοιμασθώ ο κοιτών μας πέτε μου, σάς παρακαλώ, αν κατά τύχην εύρισκετε και σεις τους Παρισίους φαυδράν πόλιν.

- Εις την πίστι μου, όχι άπεκρίθη ο Δελαμόλ. Νομίζω, ότι δεν είδα ακόμη ή πρόσωπα άγρια και άπαισία. Ίσως και οι Παρισίνοί φοβούνται την καταιγίδα. Παρατηρήσατε πώς ο ουρανός είναι μαύρος και ή άτμοσφαίρα βαρεία.

- Πέτε μου κ. κόμη, ζητείτε τό Λουβρον; δεν είναι αλήθεια;

- Και σεις επίσης πιστεύω, κ. Κοκκονάς.

- Λοιπόν, αν θέλετε, πηγαίνουμεν να τό εύρωμεν μαζί.

- Α! είπεν ο Δελαμόλ, δεν είναι άργά;

- Αργά ή όχι, εγώ πρέπει να έβγω έξω. Αί διαταγαί, τίς όποιος έλαβον είναι αυστηραί. Να φθάσω όσον τό δυνατόν γρηγορότερα εις τό Παρίσι και μόλις φθάσω, να μεταβώ άμέσως εις του δουκός ντε Γκός.

Ο ξενοδόχος άκούσας τό όνομα του δουκός ντε Γκός έπλησίασε, καταστάς προσεκτικώτερος.

- Νομίζω, ότι ο κατεργάης εκείνος μας άκούει, είπεν ο Κοκκονάς, ο οποίος ως Πεδεμόντιος ήτο πολύ μνησίκακος και δεν ήδύνατο να συγχωρήση εις τον ξενοδόχον του «Ωραίου Άστέρους», τον ήμισια ευγενή τρόπον, με τον όποιον τους υπεδέχθη.

- Ναι, κύριοι, σάς άκούω είλε, φέρων την χείρα εις τον σκούφον του, αλλά δια να σάς ύπηρετήσω. Άκουσα να μιλήτε δια τον μέγα δούκα ντε Γκός και έτρεξα εις τί δύναμαι να σάς ύπηρετήσω, ευπατρίδαί μου;

- Α, α ή λέξις αυτή είναι μαγική, διότι από αυθάδης, όπως ήσουν, σε έκαμε περιποιητικώτατον.

Διάβολε! κύρ... κύρ... πώς όνομάζεσαι;

- Λαουριέρος, απήντησεν ο ξενοδόχος, προσκλίνας.

- Και λοιπόν! κύρ Λαουριέρε νομίζεις, ότι τό χέρι μου δεν είναι τόσο βαρύ, όσον και τό χέρι του δουκός ντε Γκός, που έχει τό προνόμιον να σε καθιστά τόσο περιποιητικόν;

- Όχι, κύριε κόμη, άλλ' είναι ολιγώτερον μακρόν του κυρίου δουκός του Γκός, απήντησεν ο Λαουριέρος.

- Άλλως τε, προσέθεσε, πρέπει να γνωρίζετε, ότι ο Μέγας αυτός Έρρίκος, είναι τό είδωλον ήμών των Παρισίων.

- Ποιός Έρρίκος; ρώτησεν ο Δελαμόλ.

- Αλλά νομίζω, ότι ένας και μόνον υπάρχει, απήντησεν ο ξενοδόχος.

- Απατάσθε, φίλε μου: υπάρχει και εις άλλος άκόμη, περί του οποίου σάς είδοποιώ να μη είπητε τίποτε κακόν. Και αυτός είναι ο Έρρίκος της Ναβάρρας, άφίνω δε κατά μέρος τον Έρρίκον του Κονδέ, που έχει και αυτός την άξίαν του.

- Αιτούς δεν τους γνωρίζω, απήντησεν ο ξενοδόχος.

- Ναι, άλλ' εγώ τους γνωρίζω, απήντησεν ο Δελαμόλ. Έπειδή δε τυχαίνει να έχωμαι έδώ δια να τον συναντήσω, σάς είδοποιώ να μη πητε τίποτε κακόν περί αυτού ενώπιόν μου.

Ο ξενοδόχος δεν απήντησεν εις τον Δελαμόλ, άλλ' ηρόκασθη εις τό να θίξη ελαφρώς τον σκούφον του.

Έξακολουθών δε να προσβλέπη φιλοφρόνας τον Κοκκονάν, είπε:

- Λοιπόν, ο κύριος πηγαίνει εις συνάντησιν του δουκός ντε Γκός; Ο κύριος είναι αρκετά ευτυχής και χωρίς άλλο ήλθε δια να...

- Διατί; ρώτησεν ο Κοκκονάς.

- Δια την έορτήν απήντησεν ο ξενοδόχος, με παράδοξον μειδίημα.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΔΑΚΤ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

9-12 και 3-5 καθ' εκάστην πλην της Κυριακής και Πέμπτης μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΗΣΙΩΤΩ 6^α

Η Μόδα.

Η σημερινή μόδα απαιτεί σώματα λεπτά και εύλυστα. Και διά μέν τας δεσποινίδας έχει καλώς. Αλλά αι κυρίες, αι οποίαι λόγω τής ηλικίας έχουν παχύνει και έχουν χάσει τήν εύλυσιάν τους, δεν είναι δυνατόν με τις ίδιες φόρμες να έχουν τήν ελεγκτικήν σοβαρώς σήμερα εις τὸ Παρίσι τὸς ἐμπόρους νεωτερισμῶν, τοὺς σχεδιαστάς και τοὺς χρονογράφους τῆς μόδας, οἱ οποῖοι ἐπεδόθησαν εις τὴν ἀνακάλυψιν σχεδίων, ποῦ νὰ λεπτύνουν τὸ σῶμα.

Τὰς συμβουλὰς των δίδω εις τὰς ἀναγνωστρίδας μου διευκολύνουσα τὴν καλλιτεχνικὴν προσπάθειαν των Ατθίδων, αι οποῖαι χαρακτηρίζονται διὰ τὸ σὶκ αὐτῶν. Ἐκλέγετε ὑφάσματα βρωγὰ με καβέτους γραμμὰς, μακρὰ ὑποκαμισάκια, γιὰ κάδες ψηλοῦς, τῆ φουστὰ μᾶλλον μακρὰ. Ὅλα αὐτὰ ἐπιμηκύνουν τὴν σιλουέττα. Ἐπὶ τῆ βάσει αὐτῶν ἔχει γίνῃαι τὸ σημερινὸν σχέδιον τῆς μόδας τὸ ὁποῖον σῶς παρέχομεν.

LA MONDAINE

Αλοιφή τῶν χειλῶν.

Ἐὰν ἐκ των μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας, ἢ ἐκ τῆς κακῆς συνήθειας τοῦ νὰ τὰ δαγκώνετε, τὰ χειλῆ σας ἔχουν σκληρανθῆ ἢ σκάσει, πέρνετε τοὺς κόκκους μαύρων σταφυλῶν, 30 δρ. φρέσκο βούτυρο, 15 δρ. κίτρινο καθαρὸ κερί και 3 δρ. ἀγγούσης. Βράζετε αὐτὸ τὸ μίγμα ἐντὸς πλίνου δοχείου κεχρισμένου, μέχρις ὅτου σχηματισθῆ εἶδος ρευστοῦ, ὡσάν σιρόπι. Τότε τὸ βράζετε ἀπὸ τῆ φωτιά. Με αὐτὸ ἀλείφετε τὰ χειλῆ ἐλαφρὰ με λεπτὸ ὑφασμα.

Καλλονὴ τῶν ὀνύχων.

Οἱ ὀνυχες πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε καθαροί. Γιὰ νὰ κατορθώσετε, ἀγαπηταὶ ἀναγνώστρια, ὅπως σὰν καλῆς νοικοκυρῆς μαγειρεύετε μόνες σας, τὴν ἀπόλυτον καθαριότητα και στυλινότητα των ὀνύχων, νὰ μεταχειρίζεσθε με τὴν εἰδικὴν βουρτσαν σας τὸ ἀκόλουθον μίγμα:

Ἔννετε λίγισαποῦνι ἀπὸ αὐτὸ ποῦ πλένεσθε, και εἰς τὴν σκόνην αὐτὴν προσθέσατε ἴσην ποσότητα σόδας κρυσταλλικῆς και ὀλίγας σταγόνας ἀμμωνίας. Ἐπίσης μπορείτε νὰ τὰ τρίβετε και με τὸ σαρκῶδες μέρος ἐνὸς λεμονιοῦ.

ΔΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἀπ' τὸ βουνὸ σοῦ φέρνω
λουλούδια μυρωδάτα,
γλυκεῖα γαλανομάτα,
ποῦ εἶ ἀγαπῶ ποῦ.

Γιατ' εἶν' ἀγὰ κ' ἀθῶα
σὰν τὴν ἀγὴ καρδιά σου,
τὴ ζηλευτὴ θεωρία σου,
ὀμόμορφο ποῦ.

Ἀθῆναι

Με τὰ παρθενικά σου
φιλικία, δροσίαι τα
και χαϊδολογίαι τα,
ὅπως κ' εἶνα ἐγώ.

Λέξον τα, φῶς μου, τ' ἀνθια,
και τὴ γλυκεῖα σου ἀγκάλη,
κάνε τους ἀνθογάλε
κ' αἰῶνιο φιλαχά.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΑΚΗΣ

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΜΟΥ

Φεύγω, ξανθιά μου, και ποῦ
λνπάμε νὰ σ' ἀφήσω
πᾶς με τὴ ξανθιά φιλῆ,
κ' ἐγὼ νὰ ποιεῖμαι.
Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀγάπη μου
πῶς θὰ τὰ καταφέρω,
ἀφοῦ γνωρίζεις γιὰ ξανθιῆς
πόσον ἐγὼ ὑποφέρω....

Ζάκυνθος

Θέλω και ἡ ἐπιθυμία μου
εἶναι νὰ μὰς νικήσῃ
καθὼς εἶσ', ξανθοῦλα μου,
μ' ἔχεις ἐρείπια ἀφήσῃ
τὴ ποικιλή μου καρδιά,
ὅσοι γιὰ σὲ ἀμείρηται,
πόνους πολλοὺς ἀμείρητους
και χρόνια... ποιεῖται!...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

Κατὰ τῶν κάλων.

Λαμβάνετε 5 δρ. γαλβάνην (εἶδος ρετσίνας), 3 δρ. μαύρα μπιζέλια, διάχυλον ἀπλοῦν 1 1/2 δρ., ὄξειδιον τοῦ χαλκοῦ 0,2 δρ. και ὑδροχλωριούχον ἀμμωνιακὸν ἄλας 0,2 δρ. Διαλύετε τὸ διάχυλον με τὰ μαύρα μπιζέλια και ρίχνετε τὰ ὑπόλοιπα εἶδη εις κόνιν και σχηματίζετε ἀπὸ τῆ μάζα αὐτὴ μικρὰ ἔμπλαστρα, τὰ ὁποῖα βάζετε ἐπὶ των κάλων.

ΔΙΑΓΚΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Α Γ Γ Α Π Ε Σ

Κι' οὔτε διαβῆ κι' οὔτε περᾶ ἡ γιόμορφη,
Ἡ καρδιῆ των νεῶν γοργοχιτυνάει,
Στέκον ἐδῶ, στέκον ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν δοῦν
Και βουβοῖ, ἀγὰ σὲ λίγο πάνε.

Μὰ πόθος, ἐκρηκτός, ἀγάπη λῆς τρελλῆ
Τὰ σιῆθια τῆς ἠμορφῆς παιδεύει
Σακρῶ καινούργια, ἀλλῆ κοπέλλ' ἀγάπης
Κι' ἄλλοι οἱ κείνον, ποῦ τὴ νεῖα λατρεύει...

Πέρασαν χρόνια, σὰν ποῦ φεύγει τὸ ποῦλι
Κι' ὁ νεῖος, ὦ! σ' ἄλλης ἀγκάλη γέρνει,
Μὰ ἡ Λέσβια κόρη, ὅπου τὴν κ' ἄν στραφῆ
Τίποτα χαρὰ πιά δὲν τῆς φέρνει.

Κι' οὔτε στραφῆ κι' οὔτε περᾶ ἡ ταπεινῆ,
Ἡ καρδιῆ πιά τὴν δὲ χτυπάει.
Ἀδιάφοροι σὸ διάβα τῆς περῶν οἱ νεῖοι
Και ταπεινῆ τηράζον τὴν και πάνε.

(Ἀπὸ τὴν συλλογὴν «Ρυθμοί».)

Διὰ τὰς παραθεριζούσας.

Ἐὰν ὁ ἥλιος σῶς ἔδωτεν ὄψιν ἠλιοκαῆ
και ἐθάμβωσε τὴν λευκότητα των χειρῶν
και τὸ ρόδιον και ἀνήτην χρῶμα τοῦ προσώπου σας, στήψτε 100 δρᾶμια ἄσπρα φραγκοστάφυλα και περᾶστε τα ἀπὸ ἄσπρο πανί. Πλύνετε τὰ χεῖρια και τὸ πρόσωπο με τὸ ὑγρὸν, ποῦ ἀποστάλαξε και ἀποκτάτε ἔτσι τὴν πρώτην σας δροσιά.

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΕΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
ΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
← 3 - ΣΤΟΑ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3 →

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ - ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Κεῖ ποῦ γλυκὰ κοιμώτανε
σὸ μαλακὸ κρεββάτι
ὁ μέγας στρατηγὸς Σαράγγ,
μ' ὄλο του τὸ ραχάτι,

Ἦρθε καταμεισημερα
τὸν ἄνδρα νὰ τοιμῆσῃ
κουνοῦπι ἀναιδέισταιο,
και νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

Μέρες και τύχες γύρω του
πετώντας τραγουδοῦσε,
δμως γιὰ πρώτην του φορὰ
τὴν τὸν ἐτοιμοῦσε!

Κι' ἦταν τὸ τοῖμημα γερὸ
γιατὶ πετάχτη ἀπάνω
φρονάζοντας μ' ἀπελπισία
«και τὴν τὴ νὰ κᾶνω!»

Μὰ τί κουνοῦπι νάτανε
αὐτό; Και τὸ ρωτᾶτε;
Ἦταν μιὰ εἰδησι ἱερῆ,
Ἀκοῦτε και γελᾶτε.

«Οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ Βούλγαροι
ἐπᾶσιν μὰς κᾶνον»,
ἔφωναξ' ἕνας Ἰταλὸς
κι' ὅπως οἱ σκόλοιο κᾶνον,

Στὰ σκέλια τὴν κηθάρα του
(ἀντὶ οὐρᾶ) τὴ βάζει
κι' ἀπελπισμένος ἔτρεξε,
ποῦ ἦταν ἕνα χᾶξι.

Σημ. «Ἦς λόγους δὲ Πιπερέου εἶναι ἡ πρώτη στροφὴ δημῶδους ἄσματος των Σκωτσέζων, ἡ ὁποῖα σημαίνει: «εἶναι μακρὰ τὸ Πιπερέου», τὸ ὁποῖον εἶναι χωρὶ τῆς Σκωτίας.

Εἰς τὸν κ. Μαρκαντωνάκη.

Περιεργὸ μοῦ φαίνεται τὸ πῶς ὁ Λευτεράκης
δὲν ἔστειλε σιὸς σύμμαχους γενναῖας ἐπιστάσεις.
Γιατὶ ἀρκαῦοι μοναχὰ ἐσέβανε νὰ στείλῃ
τοὺς Γερμανοὺς και Βούλγαρους νὰ τοὺς καταβροχθίσῃς.

Μήπως δμως ἐνόμισε και ἄδικο δὲ θᾶξε
ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν δρεξὶ μὴν ἐρωγες και Γάλλους;
Γιατ' ἔχεις εἰδικότητα σπανία **Καβουράκι**
γιὰ νὰ λιανίξῃς ἔξω εἰς τὸ **Ταψίν**, τοὺς γάλλους!

Ο ΣΗΜ.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ἐστῆτην τὴν ἑβδομάς
δπου συνέβησαν πράγματα
μεγάλα και θάγματα,
θὲ νὰ ποιῆσω διάλεξιν περὶ σὺλληλητήριον,
δπου ἀναλαμβάνει νὰ κᾶμῃ τὸ κόμμα τὸ Ἐθνοσωτήριον.

Τὸ ὁποῖον
βλέποντας τὴν νίκην νὰ τοῦ ἐφεύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρια
ἐπῆρην και πάλιν νὰ μαχαίρια.
Κὸ λοιπὸν ἐξυπνότους τοῦ Βενιζέλου μίαν ἀγῆν
και βλέποντας τὸν κῆρ Κλέαρχον εἰς συλλογὴν πολλῆν
ἐοκέφθη τοῦ κόμματος τοὺς φίλους νὰ μαζέψῃ
και ἄλλας δάφνας Σωτήριος νὰ δρέψῃ!

Ἔστειλε ὄθεν μύνημα εἰς τοὺς μεγάλους
ποῦ βγάζον χρήματα πολλὰ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλογάλλους
νὰ μαζέψουν κόσμοιο ποῦ
και νὰ ποιῆσουν ὡσερ ἀκροατήριον Βουλῆν,
διὰ νὰ ἐμβῇ ὁ Δουξ εἰς τὸ μέσον νὰ μιλήσῃ
και πολλὰ χάλια τοῦ Ἐπιτελείου ξανὰ νὰ μνησῃ
Τοῦτόσηρ

Εἰσπήρια πολλὰ νὰ ἀγοράσουν
και εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πειραιᾶ νὰ τὰ μοιράσουν
και μίαν ρετσίαν νὰ τοὺς κερᾶσουν
διὰ νὰ ἔλθουν και τὸν ζητωκραγᾶσουν.

Τὸ ὁποῖον
ἐποίησαν και εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ ἴδιον.
Ἦλθον λοιπὸν ὀλίγοι ἔμποροι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ
ντυμένοι και ἐξουσιοῦμενοι ὠραῖα
και εἰς τοῦ «Σωτήριος» τὸ σπῆτι ἐμπρός σταθέντες
και κατὰ τάξιν παραταχθέντες
εἶπον με φωνῆν μεγάλην
Κυβέρνησιν ἰδικὴν σου θέλομεν
και ὄχι ἄλλην.

Και ὁ Δουξ συγκινηθέντας μεγάλως
εἶπε: Ὡσὸν ἐμὲ, ἀλήθεια δὲν εἶναι ἄλλος.
Μοῦ ἔχον πῶς εἶμαι Ἀγγλογάλλος
και ἂν εἶμαι μῆπως και αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀνθρώποιο
ἀφοῦ κατέχον διη τὴν Ἑλλάδα;
Ἀλλὰ μίαν φωνῆν ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀκουσθεῖσθαι
— Σὺ θὰ μὰς δηγῆσθαι.

Ἔκοψε εἰς τὴν μίσην τὰς τοιαύτας διαχύσεις.
Τότε ὁ Βενιζέλος ἐφώνασε φωνῆν μεγάλην,
— Διαλυθῆτε τὴν
και μεθαύριον νὰ ἔλθετε και πάλιν
ἀλλὰ ὄχι μόνου.

Νὰ φέρετε και πολλοὺς ἄλλους
διατὶ πῶς θὰ γελᾶσῃμε τοὺς Ἀγγλογάλλους;
και θὰ τοὺς ἐδείξομε διη ἡ Ἑλλὰς εἶναι δικὴ μας;
Τὸ ὁποῖον...
... ἀφήστε τα διατὶ... ἐντροπὴ μας.

Ο ΧΑΜ.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΩΡΟΛΟΓΙ

Εἰς τὴν Ἑλθετικὴν κατασκευάζονται τὰ καλλίτερα ὠρολόγια, τὰ χρονόμετρα ἐκεῖνα, ποῦ ἀποτελοῦν θύματα ἀκριβείας, εἰς τὴν σημείωσιν των ὠρῶν τοῦ ἡμερονοκτιου. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὴν χώραν των παραδοξοτήτων, κατασκευάζονται τὰ πλέον ἐξωφρενικὰ — ἔν ἡμπορῆ νὰ πῆ κανεῖς ὠρολόγια. Κατὰ τὰ γραφόμενα μίς ἐπ' ἡμερῶν τῆς Ν. ὸρκῆς, εἰς ἕνα μετᾶλον ἐργαστάσιον ὠρολογίων τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλοπύλεως, κατασκευάσθη τὸ περιεργότερον ὠρολόγι, ποῦ ἔχει γίνῃ ἔως σῆμερα. Αἱ διαστάσεις τοῦ ὠρολογίου αὐτοῦ εἶναι κολλοσιαῖαι και πλῆθος ἀπειρον μικρῶν αὐτομάτων ἐκπληροῦν διαφόρους ὑπηρεσίας. Ἐνα ἀπὸ τὰ αὐτόματα αὐτὰ κτυπᾶ τὰ τέταρτα τῆς ὠρας, ἄλλο τὰς ἡμισείας ὠρας, ἄλλο τὰς ὠρας, ἄλλα παριστάνουν τὸν θανατον, ἕνα Χερουβείμ, τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὰς 4 ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, τὰς 4 ἐποχὰς τοῦ ἐτους, τοὺς 7 μεγάλους Θεοὺς τῆς ἀρχαϊότητος και πλῆθος ἄλλο ἀπειρον. Τὴν νύκτα παρουσιάζεται εἰς ἀνθρώπος σαλπίζων και κτυπῶν τὰς ὠρας ταυτοχρόνως. Τὸ πρῶτὸ ἀνθρώπος ἀντικαθίσταται εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἀπὸ ἕνα πετεινόν. Τὴν ἀνοιξὴν ἀκούεται νὰ κρᾶξῃ ὁ κοῦκκος.

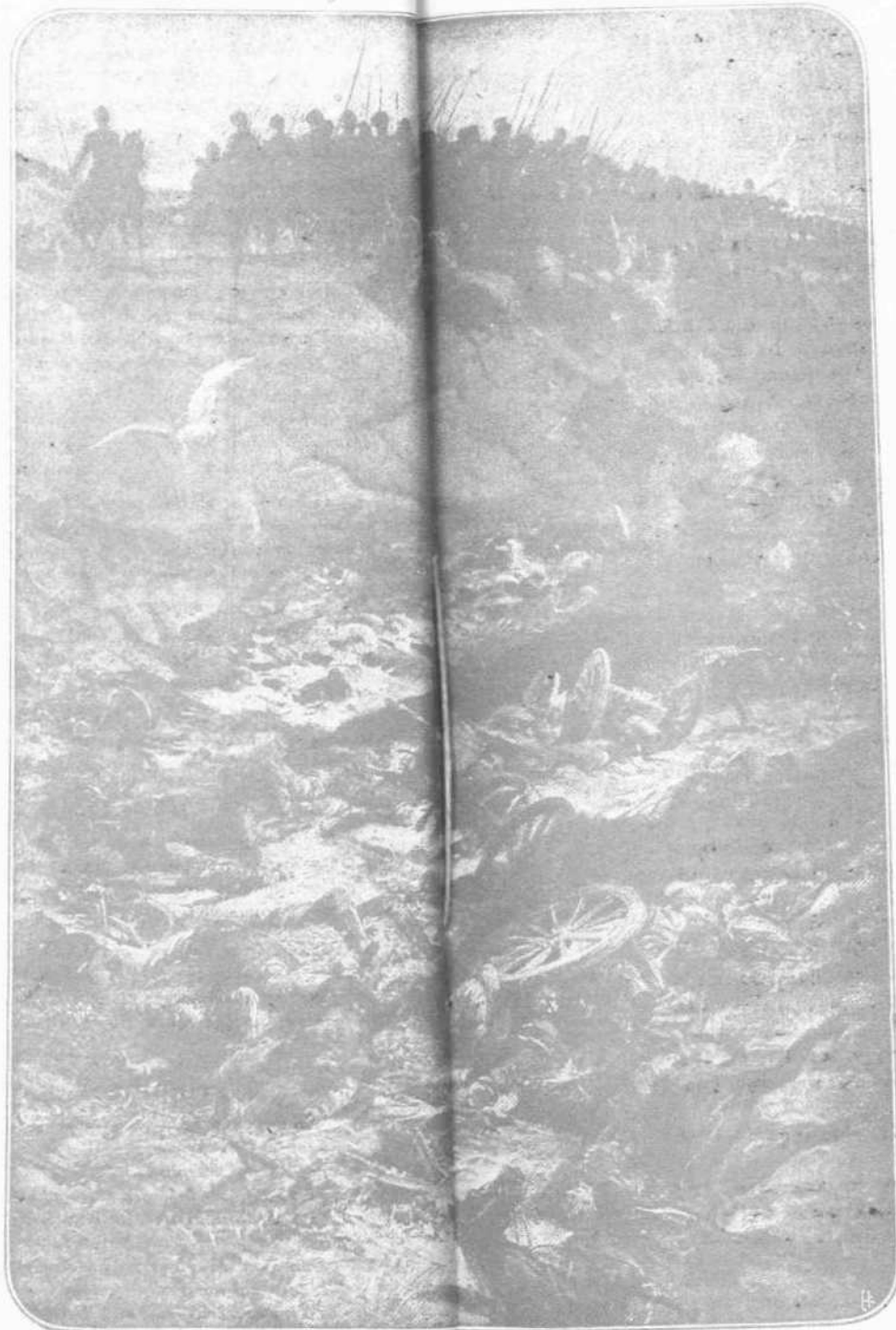
Τὸ μηχανῆμα αὐτὸ κινῆται με 18 διαφόρους μηχανισμοὺς ἀνεξαρτήτους ἀλλήλων.

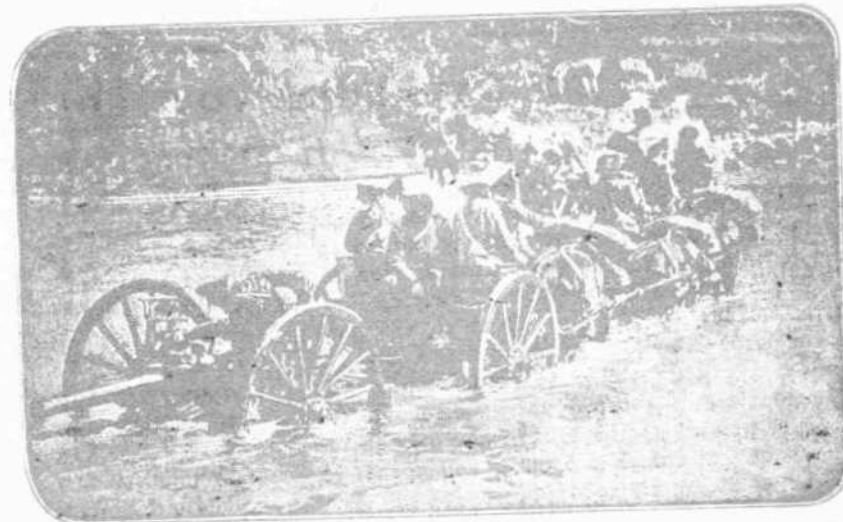
ΤΑ ΣΤΡΑΤΕΙΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ. — Να από τί αποτελούνται τα στρατεύματα του στρατού Συμμαχίας επί της Μακεδονίας. Όλοι οι φυλάει της γής έχουν στείλει ένα τμήμα διακροσφίλων των. Συναχθεί άνωστρατηγή μεταφερόμενα ένα από τα πέρατα της Υδρογώνος Στρατός, καθένα με τής ίδιες του βλέψεις και το ιδιαίτερα του φρονήματα, χωρίς άρμόνοιαν γέννησι, χωρίς συστήμα. Στρατεύματα τα όποια, εις το πρώτον άκουσμα του κανονισού, αποχωρίζονται άπ'αυτού, σπείροντα τών κανών, εις αυτά άκόμη τα μετροπολιτικά στρατεύματα.

Ο ΓΙΓΑΣ. — Ένα έκ των έπιπέδων Ζεπέλιν εις τής Άγγλικής θάλας έπισπεύον μαρικός βλάβας, κινεί να πύση εις το Γερμανισών έδωτος διασωθέντων τών έπιπέδων των.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. — Μία από τής προδρομικής μάχης, καί έδεσθησαν κατά τής τελευταίας ημερας εις το Ανατολικόν μετώπον μεταξύ των Αυστριακών και των ρουμανών Ρώσων. Τμήμα Ρωσικής στρατιάς έπιτέθη έναντιόν Αυστριακών, κατεχομένων από τών Αυστριακών, ούτινας, παρορνεύοντες άποσθεν αυτού και παραμένοντες άόρατοι, έξωρμησαν εις κατάλληλον στιγμήν και έκοσθηζόμενοι από του πυροβολικού των, έπέφερον αληθή πανωλεθρίαν εις τούς Ρώσους.

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. — Εις το Μακεδονικόν μετώπον από τής παρελθούσης έβροχάς ηρξάνην την επίθεσιν κατά τών Συμμάχων τα Γερμανοβουλγαρικά στρατεύματα. Οι Βούλγαροι διαβάντες, έκτός τών άλλων σημείων, και τών Νισσοι, έπετίθησαν κατά τών συμμαχικών δυνάμεων, τών εφροκόμενων εις την Ανατολικήν Μακεδονίαν, και έν συνεργασία με τα εις τής άλλους τομείς έδόντα στρατεύματα των έπιδιώκουν την περισηγίν τών Συμμάχων εντός του περιορισμένου χαρακμημένου στρατοπέδου της Θεσσαλονίκης.

ΑΙ ΤΟΡΠΙΛΑΙ. — Εις θάλας τής άγγλικής άκτής, το Άγγλικόν ναυτικόν έχει σκορπίσει τορπίλλας, αι όποιαί έπληγύνοντο άμεσως με την πρώτην έκρηξιν των με στρατόν σφοδρό. Τας τορπίλλας αυτές οι Άγγλοι έχουν τοποθετήσει διά τόν φόρον τών Γερμανικών υποβρυχίων και του Γερμανικού σπυδίου, τού όποιου αι συνεχείς έπιδρομαί κατά τών Άγγλικών παραλιών έχουν έπιφέρει τούσας καταστροφάς.

ΓΑΙΘΥΜΑΤΑ. — Εις τής Γερμανίας, έκείνοι που καθίστανται άνάπηροι εις τής μάχης, δαν άφίονται έπι εις το έλεος του Θεού. Το Κράτος τους περιουλλέγει και τους άναπαύει τα βλαβέντα ή άκοκμήντα μέλη με τεχνητά τέλεια πληρούντα τόν αυτόν τόπον που έπιδόσαν και τή φυσική. Κατόπιν τούς έλασκαί να τα χειρίζονται μεθοδικά, θανατάσασα τόν κοβηλιότην τής άσπίδος λέγονται και αι άναπαύσασα τής.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τζούλια (γοητευμένη).—Ω! να τὰ ἴδω
Στανύ (τὴν σταματῶ).—Πῶς, τώρα ἀμέσως; Χωρὶς νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε τὴν πλέον στοιχειώδη γκαλαντερί τῆς ὑποδοχῆς; (τῆς φιλεῖ τὰ χεῖρα). Ἔερετε, μέσα εἰς τὸν πολιτικὸν ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος, πρὸ παντός.

Τζούλια.—Ἐἴθε μία φύσις, ποῦ ζητεῖ εἰς τὴν ζωὴν μόνον τὸν ἔρωτα. Χωρὶς ἄλλο ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ ἀνταμοιβή, ἀλλὰ γιὰ ἓνα άτομον, ποῦ εἶναι προωρισμένον νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ διευθύνῃ τὸν λαόν, ὑπάρχει πρῶτα-πρῶτα τὸ ζήτημα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ καὶ ἔπειτα ὁ δρόμος, ποῦ πρέπει νὰ διασχίσῃ διὰ τὴν φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα.

Στανύ (κατ' ἴδιον).—Διάβολε! Τί φράσεις! (ὁψηλοφώνως πρὸς τὴν Τζούλιαν). Καὶ ἂν εἰς τὴν ἀκρας τοῦ δρόμου αὐτοῦ εὔρη τριαντάφυλλα καὶ ἄλλα ἔμορφα λουλούδια, τοῦ εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ τὰ δρέψῃ;

Τζούλια (συγκινημένη).—Αὐτὸ θὰ τὸν κάμῃ νὰ καθυστερήσῃ.

Στανύ.—Ἄ μπᾶ! Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμφωνῶ μετὰ τὴν γνώμην σας. Αὐτὸ ἴσως-ἴσως δίδει θάρρος.

Ἐπακολουθεῖ βραχεία σιωπὴ, συγκινητικὴ.

Τζούλια.—Μὲ κυττάζετε, σὰν νὰ μὲ βλέπετε πρῶτη φορά καὶ θέλετε νὰ ἐντυπωθῶν μέσα σας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου μου. Γιατί αὐτό;

Στανύ.—Ἐ! Δὲν θὰ φοβούμουν νὰ ἐκάναμε μαζί μὴ μὲ μὴ ἐνωσι λατρείας.

Τζούλια (μὴ ἓνα κίνημα λιγὰκι αἰσθηματικὸ τοῦ κλείει τὸ στόμα μετὰ τὸ χεῖρ τῆς).—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ σιωπάστε! (Διευθυνομένη πρὸς τὸ τραπέζι, ποῦ εἶναι τὰ γράμματα). Ἐμπρός, ἄς ἐργασθῶμεν.

Στανύ.—Ἄς ἐργασθῶμεν. Ἰδοῦ. Δεκαεπτὰ κομιτὰτα ἔχουν ἔλθει μετὰ τὸ μέρος μου. Μόνον ποδὲξ ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν ἀκόμη, μετὰ τὴν ἰσχυρὰν ὡς προδότη, καὶ τὸ κόμμα τῆς ἀκρας ἀριστερᾶς, εἰς τὸ ὅποιον φαίνεται ὑποπτος, δὲν μ' εὐρίσκει ἀρκετὰ προχωρημένον.

Τζούλια.—Σὰς!

Στανύ.—Ἐἶναι ποῦ, κατὰ τὴ συμβουλὴ σας, εἶπα ἕως τώρα πολλὰ πράγματα. Εἶμαι ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς συνεχοῦς στρατεύσεως, τοῦ περιορισμοῦ μέσων τῆς κληρονομίας, ὑπὲρ τῆς κοινότητος τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς. Τώρα, ἐὰν χαλαρώσω ἐντελῶς τὴν ἰδιοκτησίαν;

Τζούλια.—Χαλαρώσατέ τιν. Καθένας ἔχει δικαίωμα ἴσου μεριδίου χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως. Τὰ παιδιὰ τῆς αὐτῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἴσα.

Στανύ.—Ἐλάτε δά! Ἡ εὐφυία, ἡ δεξιότης, αἱ διανοητικαὶ καὶ αἱ σωματικαὶ δυνάμεις καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι, εἶναι τὸ ἴδιον πράγμα; Εἶναι ἴσαι; Μήπως τάχα ἓνας Παστέρ εἶναι ἴσος μετὰ ἓνα κομπογιαννίτη τῶν Ἄλπεων; Μήπως ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης δὲν τοῦ εἶναι εὐγνώμων αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, περισσότερον ἀπὸ τοῦ κομπογιαννίτη τῶν Ἄλπεων; Μήπως σεῖς, ἓνα πλασματικὸν ἐξαιρετικὸν, ἔμορφο, λεπτοκαμωμένον καὶ χαριτωμένον, εἴθε ἴση μετὰ μίαν γυναῖκα τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων, ποῦ δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο παρὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ θηλυκοῦ μόνον; Ἐλάτε δά! Ἡ ἴδια ἡ φύσις ἐδημιούργησε μόνη τῆς τὰς διακρίσεις αὐτάς.

Τζούλια.—Ναί! ἀλλὰ ἂν τὰ πῆτε αὐτὰ στοὺς ἐκλογεῖς, ἀντίο! Δὲν θὰ κάνετε τίποτε.

Στανύ.—Τὰ λέγω μόνον σὲ σὰς. Στοὺς ἐκλογεῖς, φυσικά, πρέπει νὰ πῶ ἄλλα ἐντελῶς πράγματα!... Ἄ! ἂν μ' ἐβλέπατε προχθὲς σὲ μίαν συγκέντρωσιν, πῶς μιλοῦσα! Εἶχα πάρει μίαν ἀθεντικότητα! Ἐκαμα τὸ ἀκροατήριό μου νὰ ριγίσῃ τὰ ρίγη τῶν μεγάλων συγκινήσεων!... Αὐτοὶ οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀγαθοὶ χωρικοὶ, πρὸς τοὺς ὁποίους μιλοῦσα, πίστευσαν πραγματικὰ πῶς εἶχα ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου εἰς τὴν διάθεσίν τους!

Τζούλια (ἐνθουσιασμένη).—Μπράδο! Ἀγαπῶ, δταν κάνετε τέτοια κινήματα!

Στανύ.—Ναί! ἀλλὰ τέλος πάντων τοὺς ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ κρατήσω, νὰ φέρω εἰς πέρας, νὰ πραγματοποιήσω.

Τζούλια.—Τί πειράζει! Δίδετε μίαν θαυμασίαν ἐλπίδα. Αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν εἶναι πολὺ μεγάλο. Κι' ἔπειτα θὰ πραγματοποιήσετε τοὐλάχιστον ἓνα μέρος αὐτῶν... ἔταν μπορέσετε. Γιατί θὰ μπορέσετε, Στανύ... τὸ προαισθάνομαι... τὸ θέλω!...

Στανύ.—Ἡ πίστις σας αὐτὴ μετὰ ἐγκαρδιώνει. Γιὰ χατῆρί σας κι' ἐγὼ τὸ θέλω. Ἐνα φίλι ἀπὸ τὰ χεῖρ τῆς, ἀξίζει πολὺ καλὰ μίαν ἐπαρχίαν ὀλόκληρη.

Τζούλια.—Ἐνα φίλι; Δὲν εἶπα ποτέ...

Στανύ (πλησιάζων πρὸς αὐτήν).—Μὴ τὸ λέτε... ἀλλὰ δώστε τὸ μόνον!

Τζούλια.—Ἐχετε μίαν ὑπερηφάνειαν!

Στανύ.—Ἐἶναι τὸ πρῶτον προτέρημα τῶν ἀνθρώπων, ποῦ διοικοῦν τὸ κοινόν!

Τζούλια.—Φαντάζεσθε τὸν ἑαυτὸν σας εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν;

Στανύ.—Εἶμαι δικὸς σας μόνον. Γιὰ πέτε μου ὅμως, Τζούλια! φαντάζεσθε, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς προεκλογικῆς πάλης, τῆς ταυτότητος τῶν σκέψεών μας, κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ποῦ μένομε ὅ ἓνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ἔμεινα ἔτσι ἀναίσθητος χωρὶς νὰ προσβληθῶ, ἀπὸ ἓτι λάμπει μέσα εἰς τὰ μάτια σας καὶ εἰς τὸ μείδιμά σας;

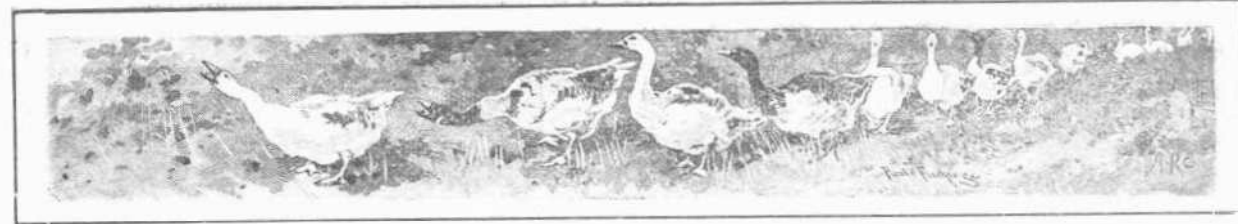
Τζούλια.—Ἡ φλόγα εἶναι γιὰ τὴν ἰδέαν!

Στανύ.—Ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦν τὴν ἰδέαν, παρὰ διὰ μέσου ἐνὸς ἄνθρωπου. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὴν πολιτικὴν παρὰ μόνον εἰς τὴν διαφάνειαν τῆς ἐμορφῆς σας! (Τοῦ κλείει διὰ δευτέραν φοράν τὸ στόμα μετὰ τὸ χεῖρ). Ὁρισμένως, αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν κίνημά σας. Μήπως ἔχει σκοπὸ νὰ σβύσῃ τοὺς λόγους μου καὶ ν' ἀνάψῃ πυρκαϊὰν εἰς τὰ χεῖρ;

Τζούλια.—Ἐχει σκοπὸ νὰ σας σταματήσῃ, νὰ μὴ λέτε πιά πράγματα τρέλλά.

Στανύ.—Δοκίμω, τ' ἀφίνω ὅλα τὰ κομιτὰτα, τὰς συναθεροίσεις. Ἀποκαθιστῶ τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ γίνομαι ἀντιδραστικὸς!... [Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές]

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΗΛΗΝΟΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀφοῦ πρὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐκλιναν τὴν κεφαλὴν, ἀποχωρήσαντα ἐκ τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων ὅλα τὰ σοβαρὰ ἔργα, πρὸς μεγάλην ὀλίψιν τῶν συγγραφέων μας, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα συνέβη ἡ πρώτη ὑποχώρησις αὐτῆς τῆς θεαματικῆς κυρίας εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη. Βεβαίως δὲν ἐτελείωσεν ἡ βασιλεία τῆς, διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας πάλιν θὰ ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας τῆς σκηνῆς πάνοπλος, συναποκομιζούσα διὰ τὸ θέατρον καὶ τοὺς συγγραφεῖς γενναῖα ποσοστά. Ἐν τούτοις τὸ γεγονός εἶναι λίαν εὐχάριστον, διότι ἔτσι θὰ κατορθώσωμε νὰ ἀπολαύσωμε καὶ κανένα σοβαρὸν ἔργον. Ἡ Δ^ε Κοτοπούλη εἶναι ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων, διότι καίτοι ἡ πένες τῶν «Παναθηναίων» ἐξηκολούθουν, αἰσθανομένη τὰς πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὸ θέατρον ὑποχρεώσεις τῆς, ἀνεβίβασε τὴν «Μονμάρτην» τοῦ Φρονταῖ, εἰς τὴν ὅποιαν κυριολεκτικῶς θριαμβεῖται μετὰ τὸν ρόλον τῆς Μαρι-Κλαίρ. Ἐὰν τὸ παράδειγμα τῆς Δ^ος Κοτοπούλη ἐμιμοῦντο καὶ αἱ ἄλλαι πρωταγωνίστριαι καὶ ἔβλεπε τὸ θέατρον καὶ μερικὰς ἡμέρας ἀνυψώσεως ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ ἔριψεν ἡ ἐπιθεωρησις, θὰ ἐδικαιοῦντο συγχαρητηρίων, τὰ ὅποια θὰ τὰς ἐκαθάριζαν ἀπὸ τὸν ρύπον τῶν χειροκροτημάτων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἀκούωνται εἰς τὰ καφᾶ-σαντὰν καὶ τὰ βαριετῖ, χειροκροτήματα τὰ ὅποια δρέπουσιν ἤδη ἐπὶ δῆμον.

Ἡ μοναδικὴ μας τραγωδία μετὰ τὴν «Μονμάρτην» θὰ ἀνεβῆσθαι τὸ κοινωνικὸν δράμα «Ὁ Πλουτοκράτης» καὶ τὴν «Ἐξορίστον» τοῦ Κιτωραϊκερ.

Ἡ κ. Κυβέλη παρέλαβε τὸ «Κουρέλι» καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Πάτρας, διὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ τὴν θριαμβευτικὴν ζυπόλητον ἐμφανισίαν τῆς. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ θέατρον τῆς ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ ποσοστά εἰς τὸν κ. Μωραϊτίνην.

Ὁ «Παπαγάλος», προικισθεὶς μετὰ νέας ὀρασιότητας σκηνῆς, προκαλεῖ μεγάλην συρροὴν κόσμου, διότι ἐκτός τῶν θεαματικῶν καὶ σατυρικῶν σκηνῶν, ἐφοδιάσθη καὶ μετὰ κινήματογραφικὴν ταινίαν. Ὁ Τόμ, ὁ περίφημος ἀραπῆς, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὸ πάλκο τῆς ἄλυσσίδας ἐξεπήδησεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν μετὰ τὸ χορευτικὸν του ἄλμα, ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἀπεχώρησε τοῦ θεάσου. Ἡ ἀποχώρησις αὐτῆς μᾶς ἔδωσεν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσωμε τὸ ταλὰν τῆς Δ^ος Βρουσσῆας Παντοπούλου, ἡ ὅποια μιμνεῖται θαυμάσια τὸν Ἀφρικανὸν μαῦρον.

Τὰ «Ἐπινίκια» τοῦ κ. Κυριακοῦ ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ ἀνακαλυφθῇ μίαν πρῶτην τάξεως κοντράτο, ἡ Δ^ε Ἰατρίδου, τὴν ὅποιαν κάθε βράδυ εἰς τὸ θέατρον τῆς κ. Ρεζάν χειροκροτεῖ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος, ὁ ὅποιος γεμίζει τὸ μικρὸν θεατρικὸν ἀπολαμβάνων ἐπιθεωρήσιν μετὰ ἐξυπανάδα, μετὰ σάτυρα καὶ μετὰ ἔμορφα τραγουδάκια, τὴν ὅποιαν στολίζουν ἡ χάρις τῆς κ. Ρεζάν, ἡ φωνὴ τῆς Δ^ος Ἰατρίδου καὶ ἡ τέχνη τοῦ κ. Λύτρα.

Ὁ κ. Ι. Ψαρούδας γράφει τὴν μουσικὴν ἐνὸς δραματικοῦ ποιήματος τοῦ κ. Γσκοπούλου καὶ μονόπρακτον ὀπερέτταν ἐπὶ τοῦ λιμπρέτου «Τὸ κοκκαλάκι τῆς Νυχτερίδας», τὴν ὅποιαν διεσκεύασεν ὁ κ. Λάσκαρης.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Διὰ τὴν 17^{ην} Αὐγούστου, ἡμέραν Τετάρτην, προγγέλλεται μίαν καλλιτεχνικὴν μουσικὴν ἑσπερίαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου Μελέ. Τὴν ἑσπερίαν αὐτὴν ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν του προστασίαν ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκιψ Χριστόφορος. Θὰ λάβουν δὲ εἰς αὐτὴν μέρος ὁ κ. Εὐσταθίου Λυκούδης (βιολίον) καὶ ὁ κ. Λώρης Μαργαρίτης (κλειδοκίμβαλον). Πρὸς δὲ εὐγενῶς συμπράττει ἡ μικρὰ δεσποινὴ Μαρία Φωκᾶ, θυγατὴρ τῆς καθηγητρίδος τοῦ Ὁδείου. Ἡ νέα καλλιτέχνης, γνωστὴ ἀπὸ τὰς ἐμφανίσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν εἰς

τὰς συναυλίας τῆς μητρὸς τῆς, αἰτίνας ἐδόθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ἔχει ἀφήσει ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην μας ζωηρὰν τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐπιτυχίας τῆς. Ἡ γλυκυτάτη ἑκείνη καὶ ἀρκετὰ καλλιεργημένη φωνὴ τῆς, ἡ ὅποια σταθερῶς βαδίζει ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς μητρὸς τῆς, θὰ ἀκουσθῇ καὶ πάλιν κατὰ τὴν προσεχῆ ταύτην συναυλίαν γενικῆς ἀπαιτήσεως τῶν εὐγενῶν κυρίων καὶ δεσποινίδων τῆς Κηφισίας καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κύκλου Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ ὅποια θὰ ψάλλῃ, θὰ εἶναι καὶ τὸ «Φίλι τῆς μάκαρος» τοῦ κ. Ι. Ψαρούδα καὶ τὸ ἀλησμόνητον ἑκεῖνο «Ἐιδύλλιον» τοῦ κ. Σαμάρα, εἰς τὸ ὅποιον ἡ Δ^ε Φωκᾶ ἔχει μοναδικὴν ἐπιτυχίαν.

Τόσον ἡ συμμετοχὴ τῶν κ.κ. Εὐσταθίου καὶ Μαργαρίτης, ὅσον καὶ τῆς Δ^ος Φωκᾶ ἐξασφαλίζουν μίαν ἀληθῆ, μουσικὴν ἀπόλαυσιν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ βιοστιχὴς μας κ. Ἀνεμογιάννης μετὰ τῆς συζυγοῦ του καὶ τοῦ κ. Μαργαρίτης ἀναχωροῦν διὰ Σπέτσας καὶ Λουτράκιον, κατόπιν προσκλήσεως, ὅπως δώσωσι συναυλίαν. Ὁμοίως οἱ παραβριζόντες εἰς τὰς Ἑλληνικὰς λουτροπόλεις θὰ ἀπολαύσωσι καὶ πάλιν τὸν ἐκλεκτὸν βιοστιχὴν, τὸ ἄσμα τῆς κ. Ἀνεμογιάννης καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλιστοῦ κ. Μαργαρίτης.

Ἡ διὰ τὴν 15 Αὐγούστου ἐτοιμαζομένη μεγάλη διοργανώσις ταύτην ἐπιτροπῆς. Πιθανῶς νὰ δοθῇ αὐτῇ ἀργότερον εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ζαππείου, συνδυαζομένη αὐτῇ μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἐγκαινίων τῆς μεγάλης χειροτεχνικῆς ἐκθέσεως.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐν Κεφαλαρίῳ τῆς Κηφισίας ξενοδοχείου Φασέα, σπεδὸν καθ' ἑκάστην δίδονται μικραὶ χορευτικαὶ ἑσπερίδες, εἰς τὰς ὁποίας προσέρχονται ὅλοι αἱ ἐκεῖ διαμένοντες δεσποινίδες. Οἱ γυροὶ οὗτοι διεξάγονται μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, ὑπὸ τοῦ ἡγεῖτος μικρᾶς ὀρχήστρας καὶ ἐν εἴδει οἰκογενειακῆς ἑσπερίδος παρατείνονται μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Οὐχὶ σπανίως χορεύονται μετὰ πολλὴν χάριν καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ γοροὶ ἀπὸ δεσποινίδας τοῦ Λυκείου, μετὰ τῶν ὁποίων αἱ μικραὶ δεσποινίδες Ἀγνὴ καὶ Πύλυ Ρουσσόπουλου, Μαρία Φωκᾶ, Παναγοπούλου, κτλ.

Μετὰ ταχυτήτος βαίνουν αἱ προστομασιαὶ τοῦ νέου ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος θεάτρον τὰ «Διονύσια».

Ὁ λευκὸς καὶ κομψὸς διάκοσμος ἐτελείωσε. Μένει τώρα ἀπὸ τὴν ἀκόσμησιν ἡ τοποθέτησις τῆς διπλῆς σειρᾶς τῆς κρεμαστῆς ζαρδινιέρας, ἡ ὅποια θὰ περιβάλλῃ γύρω ὀλόκληρον τὴν πλατείαν. Προσέτι ἐτοιμάζεται καὶ ἡ αὐλαία, ἀνάλογος τῆς κομψότητος τοῦ θεάτρον. Ταύτην ἀνέλαβε νὰ σχεδιάσῃ ὁ ἀριστοτέχνης ζωγράφος κ. Πᾶνος Ἀραβαντινός.

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 100 %

Ἀπόκτησις γραμμῶν.—Ἀδύσους δυνάμεων.—Ἀνευ διαίτης.

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2 — ΤΗΛ. 1087

Τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα
θεραπεύονται ἐν τῇ νέῃ τελεῖᾳ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμολόγου
Σπύλιου Ι. Χαρσιμῆ
Τ. ὑψηλοῦ ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π.
Ἀθήναι 27 ὁδὸς Μεγάρου 27 Τηλέφωνον 654

JEAN RAMEAU

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΚΟΥΦΟΥΣ

- ΔΙΗΓΗΜΑ -

Πέντε χρόνια τώρα ο γέρω Στεφανής, παπουτσής στη Καζορότι ήτανε κουφός—μά κουφός!... Πώς τ' είχε πάθει; Διαβολή! και αυτός δεν ήξευρε! Κάποιο ρεύμα χωρίς άλλο τ' είχε σφουρξίσει στ' αυτό και αυτό τ' σφουρξίμα τ' είχε μείνει. Πολλές φορές τ' φαινότανε ότι είχε τ'ο μάϊστρο μέσα στο μυαλό του.

«Ω! δεν ήτανε έτσι από τήν αρχή. Η κυρία Στεφανή, ή οποία έκανε τή σούφ, έριξε πίσω απ' τόν άνδρα της ένα δίφραγκο άσημείο, και γιά κάμποσο καιρό ο μπάρμπα Στεφανής τ' άκουγε πού κουδούνιζε.

Υστερα όμως ή κουραμάρα του αύησε και ή μπάρμπα Στεφανής δεν άκουγε πιά τ'ο δίφραγκο μόνο τ'ά τάλληρα τόν έκαναν νά γυρίζη τ'ο κεφάλι. Στο τέλος ούτε και τ'ά τάλληρα δεν έπερνε χαμπάρι μόνον πιά τ'ο πεντάλιρο άκουγε.

Αλλά μπάρμπα Στεφανής και πεντάλιρο δεν είχαν στενές γνωριμιές τ'ο πολύ πολύ ή ένας ν' άκουσε νά μιλάνε γιά τ'ο άλλο. Τώγυ λοιπόν πάρε απόφασι. Μπιά και οι κουφοί άνθρωποι δεν είναι; Έπειτα, μιά πού ή Θεός είχε γράψει στα κατάστιχα του «Στεφανής Γιαννής, παπουτσής στη Καζορότι, κατεδικάσθη νά μείνη κουφός μέχρι νεωτέρας διαταγής» αϊ λοιπόν, έπρεπε νά τ'ο περάση κ' αυτό μέχρι νεωτέρας διαταγής!

✽

Μιά βραδυά, πού ή Στεφανής είδε κάτι κάστανα ώριμα επάνω σέ μιά καστανιά νά του κάνουν κόρτε, έβγαλε τ'α παπούτσιά του και έσκαρφάλωσε σιγά, σιγά επάνω στο δένδρο. Κατά δυστυχίαν ήσαν λιγάκι ψηλά τ'α κάστανα και δεν ήταν εύκολο νά τ'α φθάση. Στην άκρη τ'ου κλαδιού εκεί ψηλά έκουκινόνταν από τόν άέρα και φαινότουσαν σάν νά τ'ο έλεγαν:

— Αϊ μπάρμπα Στεφανή, νομίζεις ότι άκόμα είσαι στα νεύια σου γιά νά μάς φτάσης;...

— Καλά θά δούμε, είπε εξακολουθών νά σκαρφαλώνη. Έβγαρνα όμως επάνω σ' ένα στραβό διαβολόκλαδο ή μπάρμπα Στεφανής γλυστράει, δεν μπόρεσε νά βαστηχθί και... παταράκι! πέρτον κάτω κατακέφαλα.

— Πάει πέθανα φώναζε.

Η κυρία Στεφανή και ένας γείτονας έτρεξαν νά τόν σηκώσουν.

— Μήν κλαίς έτσι, καμμενούλη μου, τ'ο λέγει ή γυναίκα σου: θά σου βάλω βεντούζες δεν έχεις τίποτε.

Η κυρία Στεφανή ήτανε σούφ, σ'αε τ'ο είπα, και έβαζε και βεντούζες στους ανθρώπους γιά κάθε άρρώστεια. Κανένας δικός τους συναγωνότανε; Βεντούζες. Είχε πυρετό; Βεντούζες. Έσπαγε τ'ο ποδάρι του; Βεντούζες. Είχε κόψιμο; Βεντούζες. Φυσικά και αυτή τή φορά γιά νά γιατρευτ' ή μπάρμπα Στεφανής δεν χρειαζότανε παρά Βεντούζες.

Ο παπουτσής λοιπόν κουβαλήθηκε σττ κρεβάτι, δοκίμασε τ'ης περίφημες βεντούζες τ'ης κυρίας Στεφανής, και χώθηκε κάτω από τις κουβέρτες.

Υστερα από μία ώρα αφού τόν πήρε λιγάκι, ή κύρ Στεφανής ξύπνησε κάπως άλλοιωτικός τ'ο φαινότανε ότι τά κακαρίσματα τ'ου τρυπούσαν τ'ο μυαλό. Έβγαλε σιγά, σιγά από τ'ης κουβέρτες τ'ο ένα του αυτί πρώτα, ύστερα τ'ο άλλο και φώναζε τή γυναίκα του.

— Αϊ γυναίκα.

— Τί τρέχει;

— Δεν είμαι πιά κουφός!

— Μπιά;

— Ρίξε ένα τάλληρο κάτω γιά νά δής.

Η κυρία Στεφανή πήγε και πήρε ένα τάλληρο και ύστερα τ'ο έριξε κάτω στίς πλάκες. Ο άνδρας της επήδησε σάν νά άκουσε καμμιά κανονιά.

Κατόπιν ή κυρία Στεφανή έριξε ένα δίφραγκο, ύστερα μόνο πεντάρες: ή άντρας της δλα τ'άκουγε.

Και τσιγαρόχαρτο νάριχνε θά τ'άκουγε.

— Μά τ'ο Θεό! Γιατρεύθηκα! έφώναζε βγαίνοντας από τ'ο κρεβάτι του. Γιατρεύθηκα. Και αυτό τ'ο χρωστάω στή καστανιά μου.

— Έτσι λές;

— Και βέβαια! ποιός άλλος; Η καστανιά μου σου λέω!... Νά γιατρές μιά φορά. Νά μή τ'ο ξεύρω νά γκρεμιστώ τόσο καιρό τώρα.

Τ'ο πράγμα έγινε γνωστό στη Καζορότι, και οι χωρικοί πήγαν νά ίδουν τήν θαυματουργόν καστανιά. Έγραψε μιά εφημερίδα. Ο δάσκαλος πήγε νά τήν φωτογραφήση.

— Από ποιά κλαρί έπεσε Στεφανή; έρώτησε ή δ'ήμαρχος.

— Από εκείνο τ'ο μαυριδερό εκεί ψηλά, βλέπετε; Γλύστρησα από κεί πάνω και βρέθηκα κάτω βαρδός πλατύς.

Λέγοντας ή μπάρμπα Στεφανής έπερνε μιά πρέζα ταμπάκο και ύστερα προσέθετε σιγά.

— Ξέρεις, κύρ δ'ήμαρχε, τί παράδες μπορούσε νά βγάλη κανείς μ' αυτό τ'ο δέντρο!

— Πώς αυτό;

— Α! μ'α τή ψυχή τ'ου διαβόλου. Αν οι κουφοί γιατρεύονται μ' τ'ο γκρέμισμα από κεί πάνω!... Και είναι ένα σωρό κουφοί στο τόπο μας!...

Και μόνο με πέντε πεντάρες τ'ο κεφάλι μπορεί κανείς νά πλουτίση.

— Μπρέ! Καλή ιδέα! είπε ή δ'ήμαρχος. Θά χρειαζότανε όμως νά κάνανε καμμιά δοκιμή γιά νά δούμε αν πιάνη σ' έλο τ'ο κόσμο...

— Αυτό βέβαια, συμφώνησε και ή Στεφανής. Πρέπει νά δοκιμάσουμε.

— Τί λές, φέρνουμε τ'ο κύρ Μαθίο, τόν μπαρμπέρη;

— Όρισμένως. Αζίζει τόν κόπο.

Προσκάλεσε τον νά έλθη νά δοκιμάση τ'α κάστανά σου και νά δ'η και τ'ο δέντρο σου.

— Θά τόν προσκαλέσω, διάβολε!

✽

Ο κουφός ή μπάρμπα Μαθίος έδέχθη τή πρόσκλησι, ήλθε στο Καζορότι, και αφού έφαγε μερικά κάστανα ψητά πήγε νά ιδ'η τ'ο περίφημο δέντρο.

— Όστε ή τούμπα απ' αυτή τή καστανιά σέ γιάτρεψε, μπάρμπα Στεφανή;

— Ναι γέρο μου, τ'ο φώναζε ή μπάρμπα Στεφανής, μέσα σ' αυτό.

— Α!... Και από ποιά κλαδί;

— Νά από κείνο τ'ο στραβό κεί πάνω...

— Α θά πω στόν κύρ Γιάννη τόν κουφό αν θέλλη νά δοκιμάση.

Ο κύρ Γιάννης τήν άλλη Κυριακή ήρθε, έφαγε μερικά κάστανα και άμα είδε τ'ο ύψος, είπε ότι θά κάνη κουβέντα στόν κύρ Νικολάκη, τόν τσαγκάρη—ξέρεις σ' εκείνον πού δεν άκούει κανόνι άμα πέφτει.

— Και θά μ'ο δανείσης ένα στρώμα; ρώτησε ή κύρ Νικολάκης, άμα είδε τ'ο κλαρί.

Σ Υ Π Ν Α - ΜΑΤΙΝΑΤΑ -

Κοιμάτ' ή πλάση τ'ου Μαγιού τ' άγέρι τή μυρόνη. Γλυκά λαλεί τ' άηδόνι, κρυμένο στα κλαδιά!...

Τ' άστέρια τρέμουν τ' ούρανο, κ' απ' τ'ο βοννό με χέρι, προβαίνει τ'ο φεγγάρι, σέ μαγική βραδειά!...

Ω, ξύπνα! Με τ'ης άνοιξης, άγάπη μου, τ'α κάλλη, σάν άδελφή της άλλη, ν' άλλάξης δυό φίλιά!...

Στήν δυι σου τήν πρόσχαρη, πού λάμπη χύνει τόση, θαρρώ, θά ξημερώση, νά ψάλλουν τ'α πουλιά!

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

Κατά παράκλησιν πολλών άναγνωστών μας έλητήσαμεν από τόν κ. Νικολάρα τ'ο άνω ποίημα, ή όποιος πολύ εύχαρίστος μάς τ'ο έδωκεν. Έπί τών στίχων αυτών ή ποιητής και μουσικός συγχεώνας, έχει συνθέσει τήν γνωστήν ματινάτα.

ΦΑΛΑΞΣΙΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ

Τ'ο βαπόρι, σκίζοντας με μανία τή φουρτουνασμένη θάλασσα, τραβά όλοένα μπροστά και μέσα στή νυκτερινή σιγαλιά, πού άγωνίζεται ανώφελα νά πνίξη τήν μανιασμένη βροχή τ'ης φουρτούνας, άκούεται σάν φωνή θριάμβου, σάν βογγητό, τ'ο μούγκρησμα τ'ης μηχανής...

Όπως ένα θηρίο, πού παλεύει μεσ' τ'α νύγια τ'ου γάρου και βογγά και χτυπιέται κι' έλο ένα πέρνει δύναμι απ' τή θωρειά τ'ης νύκτας, πού τ'ο προσμένει, και τρέχει κι' έλο τρέχει γιά νά τή φτάση, έτσι και τ'α σίδερα πού τ'α έμφυχώνει ή νους με τή δύναμι τ'ου άτμου, βογγούν και παλεύουν κι' έλο γυρνούν και χτυπιούνται κι' άνεδοκατεβαίνουν, σάν άνθρωπινα μπράτσα, πού προσπαθούν νά πάρουν τ'ο θύμα από τ'α δόντια τ'ου θηριού... τ'ης θάλασσας.

Οι ναύτες όλοι, κρυμμένοι στίς μικρές καμπίνες τ'ης πλώρης, δεν τολμούνε νά ξεμυτίσουν, μή τους συνεπάρουν τ'α κύματα, πού περνούν καθάλλητ'α τ' άμπαρία... Ο καπετάνιος, κλεισμένος καλά μεσ' τ'ο μικρό καμαράκι τ'ης γερύρας, παρακολουθεί μ' ένα κιάλι στο χέρι μπροστά στο μπουσούλα τήν πορεία τ'ου βαποριού, προσέχοντας μεσ' τή φουρτούνα ν' άγναντέψη μακριά κάποιο φώς, πού προσμένει...

Μεσ' τή τιμονιέρα ένας ναύτης κρατά γερά στα χέρια του τή ζωή. Κι' όλόρθος μεσ' τ'ο δαιμονισμένο ταλάντευμα τ'ου βαποριού, με τ'ο μάτι καρφωμένο στή μαγνητική βελόνη, φαίνεται σάν νά τρέμη, μή κανα άδέξιο γύρισμα τ'ης μικρής ρόδας πού κρατά, διώξη τή ζωή τ'ου βαποριού και τών συντρόφων του απ' τ'α χέρια του και τή στείλη μέσα στα κύματα νά βρ'η τή γαλήνη.

Γαλήνη... Γαλήνη γιά τούς ναυτικούς είναι, όπως γιά μάς ή φουρτούνα. Θέλει τή ζωή του, γιά νά τήν έχη στή φουρτούνα. Τότε νοιώθει πώς ζή. Κι' είναι άλήθεια πώς δεν νοιώθει κανείς πραγματικά τή ζωή, παρά σέ μιά μεγάλη περιπέτεια. Η γαλήνη είναι φουρτούνα γιά τή ζωή τ'ης περιπέτειας... Γι' αυτό ή τιμονιέρης θωρεί τή μανιασμένη θάλασσα με τ'ο βλέμμα, τ'ο γεμάτο στοργή, με τ'ο όποιον έμεις κυττούμε τ'α ήσυχα νερά μιάς λίμνης...

Η μηχανή βογγά.

Πειραιεύς

ΤΑΧΗΣ Ι. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΩ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ Τ. ΦΩΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται τ'α νευρικά νοσήματα. Η έπιληψία (σέληνιασμός) ειδικώς, άποτελέσματα θανάτσια 12 ετών. Κέκτηται τ'ο τελειότερον Ηλεκτροθεραπευτήριον τ'ης Ανατολής διά τήν θεραπείαν τ'ης Αρθροσκληρώσεως, Αρθρίτιδος κλπ. και τ'ο τελειότερον σύστημα Ακτινών Ραϊντγκεν.—Όδός Παικιδίως 10. Τ'ης άνεκάνοτητος και έκπερηματώσεως Ιδία όδως θεραπεία με έκπληκτικά άποτελέσματα.

— Και βέβαια... πώς όχι!...

Η κυρία Στεφανή έβγαλε ένα στρώμα κάτω από τή καστανιά, στή θέσι ακριβώς πού είχε πέση ή άνδρας της, και ή κύρ Νικολάκης ανέβηκε: μόλις όμως βρέθηκε εκεί πάνω φώναζε:

— Θά φέρω τόν Γεράσιμο τ'ο Τσανάκη.

Αυτός δεν ήταν άκόμη τέλειος κουφός, άκουγε άκόμη τ'α τάλληρα: μόλις ήλθε έφαγε κάμποσα κάστανα, τράβηξε δυό, τρία κρασάκια στήν υγεία τ'ης κυρίας Στεφανή και κατόπιν ανέβηκε στή καστανιά ήρωικά.

— Θέλεις ένα στρώμα; τ'ο φώναζε ή Στεφανής.

— Στρώμα; Τί νά τ'ο κάμω;...

Μπορεί τ'ο γιατρικό νά μήν ενεργήση... Έσύ είχες;

— Όχι.

— Αϊ λοιπόν, τότε δεν χρειαζεται.

Ο κύρ Γεράσιμος ή Τσανάκης ήτανε ένας κοντούτσικος, ξερακιανός και έλαφρός σάν πούπουλο. Τί θά πάθαινε πέφτοντας από κεί πάνω;

— Προσοχή! έφώναζε κλείνοντας τ'α μάτια. Πήγαινε πάρα πέρα κυρία Στεφανή.

Υστερα από δυό δευτερόλεπτα έσφιξε τ'α δόντια του, επρόβαλε τ'α χέρια και βούτηξε κατακέφαλα σάν σφουγγαράς... Βρέθηκε ακριβώς στο ίδιο μέρος πού είχε πέσει και ή κύρ Στεφανής.

— Αϊ γέρο μου, πώς πάει; τόν έρώτησαν τήν ώρα πού τόν έσήκωσαν.

— Καλά.

— Άκούς καλλίτερα;

— Μου φαίνεται.

— Θά σου ριζουμε βεντούζες τώρα επρότεινε ή κυρία Στεφανή.

Τ'ο έφριξαν βεντούζες.

Υστερα, γιά δοκιμή, χωρίς νά τόν προειδοποιήσουν, έφριξαν μιά πεντάρα κάτω.

Ούτε πήρε καν χαμπάρι, ή κύρ Γεράσιμος.

Έφριξαν ένα δίφραγκο. Τίποτε.

— Μπιά! Θέλει κανα δυό μέρες άκόμα, είπε ή μπάρμπα Στεφανής: άντε σπίτι σου.

Τήν άλλην εβδομάδα ή κύρ Στεφανής πήγε στο σπίτι τ'ου πρώτου του πελάτη. Τόν έδέχθησαν κάπως όχι καλά.

— Όρίστε! Ιδέες πού σουβρίζονται βλάκα! τ'ο έφώναζαν ή γυναίκα τ'ου Γερασίμου. Θά δ'ής! Θά σου κάνομε αγωγή!

Ο άντρας μου ούτε τ'α τάλληρα δεν άκούει τώρα.

— Δεν είναι δυνατόν.

— Δοκίμασε θά δ'ής.

Έδοκίμασε. Πραγματικώς ή κουφός ούτε καν κουνήθηκε.

— Διάβολε, διάβολε! είπε, ή μπάρμπα Στεφανής ρίχνοντας κάτω τή ακούφια του.

Έπειτα φιλοσοφικά:

— Τί τ'α θέλεις κυρία μου. Άφησα πέφτοντας τήν κουραμάρα μου στή ρίζα τ'ου δένδρου. Ο άνδρας σου πέφτοντας θά τήν άπαξ. Έννοια σου και θά σου στείλω ένα πανέρι κάστανα τήν έρχομένη Κυριακή, συνετέρας ή Στεφανής γίνονται άριστούργημα βραστά.

Και γύρισε στήν καστανιά του, πού τά τελευταία κάστανα εξακολουθούσαν νά τ'ο κάνουν κόρτε.

(Μετάφρασις GRM.)

Η Ρ Θ Ε Σ

Ησθες και ξανάρχιος και πάλι ή ζαιοτηριά, ήσθες και τ'α σόννερα σκορπίστηκαν και πάλι, ήσθες και λυγίστηκε ή ψύχρα τ'ου βορριά κι' έλο τ'ο καλοκαιριού γυρίσανε τ'α κάλλη.

Ησθες κι' όλοόλανος φαντάζει ή ούρανό, χύθηκε στή θάλασσα μαγευτική γαλήνη.

ήσθες και ξανάλαμψε και πάλι ή Αθηνιός ήσθες και με μάγεψε, χροσό μου Καναρίνη.

Ησθες κ' ή πανοήλιος φωτίζει γελαστή κι' έλο τ'α άστρα γύρω της λαμποκοπών κ' εκείνα.

Ησθες! καλός όρισος, μικρή μου λατρεινή!...

Αχ! πώς σέ περίμενε λαχταριστά ή Αθήνα...

ΙΩ. ΧΕΑΜΗΣ

Η 1^η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ., ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΝ

Ἄφοι οἱ χωροφύλακες τὸ πνεῦμα τῆς ψαλίδας
Ὁ συγγραφεὺς ἐφέτος, γυμνὴ μᾶς τὴν σεβίριον!